

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟΥ ΝΟΥΑΡ - *GUARDIAN*

STUART NEVILLE

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΦΑΣΤ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΦΑΣΤ

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΚΛΕΜΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή της Βάσιας Τζανακάρη

7

Τα φαντάσματα του Μπέλφαστ

9

Συνωμοσία της φωτιάς

373

Κλεμμένες ψυχές

741

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Στιούαρτ Νέβιλ (Stuart Neville) γεννήθηκε το 1972 στο Αρμά της Βόρειας Ιρλανδίας. Σπούδασε στο Μπέλφαστ και ζει λίγο έξω από αυτό. Αναφέρει τα τοπωνύμια αυτά, καθώς ο τόπος διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στα βιβλία του – όπως συμβαίνει, άλλωστε, συχνά στα αστυνομικά μυθιστορήματα: οι πόλεις είναι ζωντανές, αποτελούν και οι ίδιες κεντρικούς ήρωες, όπως επί παραδείγματι το Εδιμβούργο στα βιβλία του Ράνκιν, το Λος Άντζελες για τον Τζέιμς Έλροϊ κ.ο.κ. Έτσι και για τον Νέβιλ, η Βόρεια Ιρλανδία, και ιδίως το Μπέλφαστ, παίζουν καθοριστικό ρόλο στο έργο του. Το Μπέλφαστ όμως δεν είναι μια πόλη σαν όλες τις άλλες. Σκληρή και βίαιη, φέρει για τους περισσότερους αρνητικές συνδηλώσεις που αφορούν την ιστορία της πόλης και κυρίως τη σύγκρουση καθολικών και προτεσταντών, αν και στην ουσία μιλάμε για πολιτική σύγκρουση, εθνικιστών-ενωτικών. Οι λεγόμενες Ταραχές ξεκίνησαν στη Βόρεια Ιρλανδία τη δεκαετία του '60 και εντάθηκαν τη δεκαετία του '70 (χαρακτηριστική η Ματωμένη Παρασκευή του 1972) με τον σχηματισμό παραστρατιωτικών ομάδων και από τις δύο πλευρές. Τα θύματα ανήλθαν στις 3.500 περίπου και οι ειρηνευτικές διαδικασίες κράτησαν σχεδόν τριάντα χρόνια, καθώς επιτυγχάνονταν σταδιακές συμφωνίες.

Αυτό ήταν το πολιτικό και ιστορικό πλαίσιο όπου μεγάλωσε ο Στιούαρτ Νέβιλ και επηρέασε τα γραπτά του, και περισσότερο τα πρώτα του βιβλία. Το πρώτο του βιβλίο, *Τα φαντάσματα του Μπέλφαστ*, κυκλοφόρησε το 2009. Ο κεντρικός ήρωας, ο Τζέρι Φέγκαν, ύστερα από σχεδόν τριάντα χρόνια ως εκτελεστής του IPA, ζει διαταραγμένος και αλκοολικός, πλην όχι μόνος. Τον συνοδεύουν δώδεκα φαντάσματα, φαντάσματα ανθρώπων που έχει σκοτώσει, υποδεικνύοντάς του να σκοτώσει όλους όσοι είχαν διατάξει τις εκτελέσεις τους ή τις ενέργειες που επέφεραν τον θάνατό τους. Ο Φέγκαν εμφανίζεται και στο δεύτερο βιβλίο του Νέβιλ, τη *Συνωμοσία της Φωτιάς*, το οποίο κινείται στο ίδιο ύφος, αν και εστιάζει περισσότερο στους χαρακτήρες: τον Φέγκαν, τον Ταξιδιώτη που είναι ταγμένος να τον σκοτώσει και έναν αστυνομικό – ο ρόλος του αστυνομικού Τζακ Λένον, που εμφανίστηκε και στο προηγούμενο βιβλίο, μεγαλώνει. Ο Νέβιλ εισάγει πολύ προσεκτικά τους ήρωες που θα χρησιμοποιήσει ως κεντρικούς στα επόμενα βιβλία του. Πράγματι, ο Λένον εμφανίζεται στα δύο επόμενα βιβλία του Νέβιλ, *Κλεμμένες Ψυχές* και *Πέπλο Σιωπής*, ως κεντρικός ήρωας. Έτσι από έναν τυπικά «κακό» ήρωα περνάμε σε έναν τυπικά «καλό». Ο Νέβιλ όμως δεν είναι των τύπων.

Αυτό που κάνει τους ήρωές του ενδιαφέροντες είναι το ότι δεν είναι μονοδιάστατοι. Ο Φέγκαν είναι δολοφόνος αλλά αυτό είναι κάτι που στην πορεία το ξεχνάς: η ευαισθησία και η πολύπλοκη ψυχοσύνθεση που αριστοτεχνικά αφήνει ο Νέβιλ να διαφανεί τον καθιστά εξαιρετικά συμπαθή και ως μυθιστορηματικό ήρωα αξέχαστο – μέχρι και το όνομά του είναι καλό, το έχουν αυτό μερικά ονόματα. Ο Λένον πάλι, αν και αστυνομικός, εκπροσωπώντας τυπικά τη νομιμοφροσύνη, απέχει πολύ από το να είναι άγιος. Εγκατέλειψε την έγκυο σύντροφό του, δεν ενδιαφέρθηκε για το παιδί του παρά μόνο όταν αναγκάστηκε να το φροντίσει, είναι καθολικός ενώ το σώμα της αστυνομίας στο μεγαλύτερο μέρος του αποτελείται από προτεστάντες, η οικογένειά του τον θεωρεί προδότη και κόβει κάθε σχέση μαζί του, είναι γυναικάς, ένας ήρωας σκάρτος. Ο ίδιος ο Νέβιλ έχει πει σε συνέντευξη πως του κάνει εντύπωση ότι οι αναγνώστες είναι πρόθυμοι να συμπαθήσουν τον Φέγκαν κι ας είναι δολοφόνος, ενώ δεν συγχωρούν τον Λένον που είναι γυναικάς. Κι αυτός ο σκάρτος ήρωας όμως έχει ψήγματα ηθικής μέσα του, προσπαθεί να κάνει το σωστό, όχι πάντα πετυχημένα. Ο Λένον δεν έχει τη μοναδικότητα του Φέγκαν (όπως θα καταλάβατε κι εγώ συμπαθώ τον δολοφόνο Φέγκαν περισσότερο από τον Λένον, από την άλλη όμως είναι ο πρώτος ήρωας, το πρώτο βιβλίο που μετέφρασα οπότε ίσως και να είμαι λίγο προκατειλημμένη). Ο Λένον έχει πολλά από τα χαρακτηριστικά των ηρώων αστυνομικών μυθιστορημάτων. Είναι τσακισμένος, έχει κάποια «κακή συνήθεια», εν προκειμένω μια ροπή προς τον αγοραίο έρωτα, είναι μόνος, έχει μια κόρη. Ο Νέβιλ παίρνει πολυχρησιμοποιημένα υλικά αλλά με το ιδιαίτερο ταλέντο του καταφέρνει να τα κάνει ξεχωριστά.

Οι ιστορίες του Νέβιλ έχουν γερά θεμέλια: εξαιρετικά ενδιαφέρουσα πλοκή, καλοδουλεμένη ιστορία, στιβαρούς ήρωες, πολιτικό-ιστορικό φόντο. Όλα αυτά, βέβαια, θα μπορούσαν να μένουν μετέωρα αν ο συγγραφέας δεν είχε την πένα που έχει. Ο Νέβιλ «τσεκάρει» όλα τα κουτάκια του καλού αστυνομικού, έχει ταλέντο, έχει γνώση του κόσμου, έχει χιούμορ. Τα βιβλία του είναι σκοτεινά και βίαια, αλλά ταυτόχρονα αφήνουν να διαφανεί η ευαισθησία και η συμπάθεια του συγγραφέα για τα βάσανα των ανθρώπων στον ήδη βασανισμένο τόπο του. Γι' αυτό και όταν διαβάζεις Νέβιλ, δεν έχεις την αίσθηση ότι διαβάζεις απλώς ένα αστυνομικό μυθιστόρημα: αντικρίξεις κατάματα το παράξενο, σκοτεινό, πληγωμένο μα και περφημένο πρόσωπο της Βόρειας Ιρλανδίας.

ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

Τα φρανιόσματα του Μπέλφαστ

Στην Έλεν Έμεραλντ Νέβιλ

Τόπος χωρίς φαντάσματα είναι έρημος τόπος

ΤΖΟΝ ΧΙΟΥΙΤ

ΔΩΔΕΚΑ

Ίσως αν έπινε ένα ποτό ακόμα να τον άφηναν ήσυχο. Ο Τζέρι Φέγκαν έλεγε αυτό το φέμα στον εαυτό του κάθε φορά πριν καταπιεί. Έσβησε το κάψιμο από το ουίσκι με μια γερή γουλιιά Guinness και άφησε ξανά το ποτήρι στο τραπέζι. «Κοίτα πάνω και θα εξαφανιστούν» σκέφτηκε.

Κι όμως. Ήταν ακόμη εκεί και τον κοίταζαν επίμονα. Δώδεκα στο σύνολο, αν υπολόγιζε και το μωρό στην αγκαλιά της μάνας του.

Είχε μεθύσει για τα καλά τώρα. Όταν το στομάχι του δεν θα άντεχε άλλο, θα άφηνε τον Τομ, τον μπάρμαν, να τον βγάλει έξω, και τότε οι δώδεκα θα τον ακολουθούσαν στους δρόμους του Μπέλφαστ, θα έμπαιναν στο σπίτι του, θα ανέβαιναν τις σκάλες και θα έμπαιναν στο υπνοδωμάτιό του. Αν ήταν τυχερός, και αρκετά μεθυσμένος, θα λιποθυμούσε πριν τα ουρλιαχτά τους γίνουν δυσβάσταχτα. Αυτή ήταν και η μοναδική στιγμή που τους άκουγε, όταν ήταν μόνος και έτοιμος να κοιμηθεί. Το χειρότερο ήταν όταν το μωρό άρχιζε να κλαίει.

Ο Φέγκαν ύψωσε το άδειο ποτήρι του για να τραβήξει την προσοχή του Τομ.

«Δεν έχεις πιει αρκετά, Τζέρι;» ρώτησε ο Τομ. «Μήπως είναι ώρα να πας σπίτι; Όλοι έχουν φύγει».

«Άλλο ένα» είπε ο Φέγκαν, προσπαθώντας να μιλήσει καθαρά. Ήξερε ότι ο Τομ δεν θα αρνούταν. Ο Φέγκαν ήταν ακόμη ένας αξιοσέβαστος άνθρωπος στο Δυτικό Μπέλφαστ, παρόλο που έπινε.

Ο Τομ αναστέναξε, σαν να το περίμενε, και σήκωσε ένα ποτήρι στο ύψος των ματιών του. Σέρβιρε το ουίσκι και μέτρησε τα φιλά στο λεκιασμένο τραπέζι. Το πηχτό στρώμα παλιάς μπύρας και λίγδας κόλλησε στα παπούτσια του όπως απομακρυνόταν.

Ο Φέγκαν ύψωσε το ποτήρι και έκανε μια πρόποση στους δώδεκα συντρόφους του. Ένας από τους πέντε στρατιώτες ανάμεσά τους ανταπέδωσε χαμογελώντας και γνέφοντας. Οι υπόλοιποι έμειναν μόνο να κοιτάνε.

«Άντε γαμηθείτε» είπε ο Φέγκαν. «Άντε γαμηθείτε όλοι».

Κανένας από τους δώδεκα δεν αντέδρασε, μόνο ο Τομ έριξε μια ματιά πίσω από τον ώμο του. Κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε να προχωράει προς το μπαρ.

Ο Φέγκαν κοίταξε τους συντρόφους του έναν προς έναν. Από τους πέντε στρατιώτες, οι τρεις ήταν Βρετανοί και οι άλλοι δύο ανήκαν στον σχηματισμό του Συντάγματος Άμυνας του Όλστερ.¹ Ένας άλλος από τους ακολούθους ήταν μπάτσος, με τη στολή της Βασιλικής Αστυνομικής Διεύθυνσης του Όλστερ² καθαρή και κολλαριστή, και οι άλλοι δύο ήταν Πιστοί στο Στέμμα³ – μέλη των Μαχητών για την Ελευθερία του Όλστερ.⁴ Οι υπόλοιποι τέσσερις ήταν πολίτες, που είχαν βρεθεί στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Θυμόταν να τους σκοτώνει όλους, αλλά οι αναμνήσεις των απλών πολιτών ήταν εκείνες με τα πιο δυνατά ουρλιαχτά.

Ο ένας ήταν ο χασάπης, με το στρογγυλό πρόσωπο και τη ματωμένη ποδιά. Ο Φέγκαν είχε ρίξει το πακέτο με τη βόμβα στο μαγαζί του και είχε κρατήσει την πόρτα για τη γυναίκα που έσπρωχνε το καροτσάκι με το μωρό της. Χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο. Ένωσε την κάψα της έκρηξης καθώς πηδούσε σε ένα εν κινήσει αυτοκίνητο, έκρηξη που θα έπρεπε να είχε γίνει πέντε λεπτά αφότου την είχαν κοπανήσει.

Ο άλλος ήταν ένα αγόρι. Ο Φέγκαν ακόμη θυμόταν το βλέμμα του όταν τον είδε με το πιστόλι. Τώρα το αγόρι καθόταν απέναντί του στο τραπέζι και τον κοίταζε με το ίδιο βαρετό βλέμμα.

Ο Φέγκαν δεν το άντεχε κι έτσι έστρεψε τα μάτια του προς τα κάτω. Τα δάχτυλά του σχημάτισαν μια λιμνούλα πάνω στο τραπέζι. Έσυρε τα δάχτυλά του πάνω στα βαθουλώματα του προσώπου του και συνειδητοποίησε ότι έκλαιγε.

«Χριστέ μου» είπε.

Σκούπισε το τραπέζι με το μανίκι του και ρούφηξε τη μύτη του.

Ο μπαργιάτικος αέρας της παμπ κολλούσε στο πίσω μέρος του λαιμού του, τόσο πηχτός όσο το γκριζωπό χρώμα στους τοίχους. Μάλωσε τον εαυτό του. Ούτε χρειάζόταν ούτε του άξιζε οίκτος, πόσο μάλλον ο δικός του. Άντρες πιο αδύναμοι από τον ίδιο θα μπορούσαν να ζήσουν με τις πράξεις τους. Θα μπορούσε κι αυτός να κάνει το ίδιο.

Ένα χέρι στον ώμο του τον ξάφνιασε.

«Ωρα να φεύγεις, Τζέρι» είπε ο Μάικλ ΜακΚένα.

Ο Τομ γλίστρησε στην αποθήκη πίσω από το μπαρ. Ο ΜακΚένα τον πλήρωνε για να είναι διακριτικός, να μη βλέπει και να μην ακούει τίποτα.

Ο Φέγκαν ήξερε ότι ο πολιτικός θα ερχόταν να τον βρει. Ήταν κομψά ντυμένος, με ένα σακάκι και ένα παντελόνι, ενώ τα γυαλιά του –επώνυμα και με λεπτό σκελετό– του πρόσδιδαν όψη μορφωμένου ανθρώπου. Πολύ διαφορετικός από τον έφηβο με τον οποίο ο Φέγκαν έτρεχε στους δρόμους πριν από τριάντα χρόνια. Τα πλούτη τού πήγαιναν.

«Τελειώνω» είπε ο Φέγκαν.

«Πιες, λοιπόν, και θα σε πάω σπίτι». Ο ΜακΚένα τού χαμογέλασε, και τα δόντια του φάνηκαν λευκά και λεία. Τα είχε φτιάξει για να είναι ευπαρουσίαστος στις κάμερες. Η ηγεσία του κόμματος επέμενε σε αυτό πριν ακόμη του δώσουν το χρίσμα για τη θέση στη Συνέλευση. Κάποτε, όχι πολύ παλιά, ήταν ενάντια στην πολιτική της παράταξης να εδρεύει στο Στόρμοντ.⁵ Αλλά οι καιροί αλλάζουν, ακόμα κι αν οι άνθρωποι μένουν ίδιοι.

«Θα πάω περπατώντας» είπε ο Φέγκαν. «Είναι δυο λεπτά δρόμος».

«Δεν είναι κόπος» είπε ο ΜακΚένα. «Εξάλλου, ήθελα να μιλήσουμε».

Ο Φεγκαν ένευσε καταφατικά και ήπιε άλλη μια γουλιά μαύρη μπύρα. Την κλωθογύριζε ακόμη στο στόμα του, όταν παρατήρησε ότι το αγόρι είχε σηκωθεί από τη θέση του στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Του πήρε ένα λεπτό για να τον εντοπίσει να σέρνεται πίσω από τον ΜακΚένα, κοκαλιάρης και χωρίς πουκάμισο, όπως τη μέρα που πέθανε.

Το αγόρι σημάδευε το κεφάλι του πολιτικού. Προσποιούνταν ότι πυροβολούσε, με το χέρι του να τινάζεται πίσω από το κλότσημα του όπλου. Το στόμα του πιστόλιζε, χωρίς όμως να βγάζει ήχο.

Ο Φέγκαν κατάπνε την Guinness και κοίταξε το αγόρι. Κάτι αναδεδυόταν στο μυαλό του, μια ανάμνηση που προσπαθούσε να βρει μια άλλη. Η ψύχρα στο στέρνο του θρυμματιζόταν με κάθε καρδιοχτύπι του.

«Θυμάσαι εκείνο το αγόρι;» ρώτησε.

«Τζέρι, μην το κάνεις». Η φωνή του ΜακΚένα έκρυβε μια προειδοποίηση.

«Συνάντησα τη μητέρα του σήμερα. Ήμουν στο νεκροταφείο και με πλησίασε».

«Το ξέρω» είπε ο ΜακΚένα, τραβώντας το ποτήρι από το χέρι του Φέγκαν.

«Είπε ότι ήξερε ποιος είμαι. Τι έχω κάνει. Είπε...»

«Τζέρι, δεν θέλω να ξέρω τι είπε. Περισσότερο με ενδιαφέρει τι της είπες εσύ. Γι' αυτό πρέπει να μιλήσουμε. Αλλά όχι εδώ». Ο ΜακΚένα έσφιξε τον ώμο του Φέγκαν. «Ελα τώρα».

«Δεν είχε κάνει τίποτα. Αλήθεια. Δεν είπε στους μπάτσους κάτι που δεν ήξεραν ήδη. Δεν του άξιζε. Χριστέ μου, ήταν δεκαεφτά χρονών. Δεν χρειαζόταν να...»

Ένα σκληρό χέρι άρπαξε το πρόσωπο του Φέγκαν, το άλλο τα λιγοστά μαλλιά του, και το κτήνος που κρυβόταν μέσα στον ΜακΚένα εμφανίστηκε. «Βούλωσέ το γαμώτο» είπε οργισμένα. «Θυμήσου σε ποιον μιλάς».

Ο Φέγκαν θυμόταν και παραθυμόταν. Καθώς κοίταζε εκείνα τα άγρια μπλε μάτια, θυμόταν κάθε λεπτομέρεια. Αυτό ήταν το πρόσωπο που ήξερε, όχι εκείνο στην τηλεόραση, αλλά το πρόσωπο που έβραζε από άγρια χαρά, καθώς ο ΜακΚένα ορμούσε στο αγόρι με ένα σφυρί, το πρόσωπο που ήταν γεμάτο κόκκινες πιτσιλιές όταν έδωσε στον Φέγκαν το 22άρι πιστόλι για να το αποτελειώσει.

Ο Φέγκαν άρπαξε τον ΜακΚένα από τους καρπούς και ξεκόλλησε τα χέρια του από τα δικά του, καταπίνοντας τον θυμό του.

Το χαμόγελο επέστρεψε στα χείλη του ΜακΚένα καθώς τραβούσε τα χέρια του από αυτά του Φέγκαν, αλλά δεν το συνέχισε.

«Έλα» είπε. «Το αμάξι μου είναι έξω. Θα σε πετάξω σπίτι».

Οι δώδεκα τους ακολούθησαν στον δρόμο, το αγόρι έχοντας από κοντά τον ΜακΚένα. Ο πολιτικός ΜακΚένα είχε ανέβει ψηλά στην ιεραρχία του κόμματος, αλλά όχι τόσο ψηλά ώστε να χρειάζεται προσωπική φρουρά. Και πάλι όμως, ο Φέγκαν ήξερε ότι η Mercedes που γυάλιζε κάτω από τα πορτοκαλί φώτα του δρόμου ήταν και αλεξίσφαιρη και θωρακισμένη. Ο ΜακΚένα πιθανόν να ένωθε ασφαλής όπως γλιστρούσε στη θέση του οδηγού.

«Μεγάλη μέρα σήμερα» είπε, ενώ απομάκρυνε το αυτοκίνητο από το πεζοδρόμιο, αφήνοντας τους ακολούθους να τους κοιτάζουν επίμονα όπως έφευγαν. «Τακτοποιούσα τα γραφεία στο Στόρμοντ, το δικό μου γραφείο και όλα αυτά. Ποιος θα το φανταζόταν, ε; Άνθρωποι σαν εμάς στην κορυφή. Καβάντζωσα και μια δουλειά γραμματέα για την κυρά μου. Οι Άγγλοι ρίχνουν τόσα λεφτά που σχεδόν νιώθω άσχημα που τους τα παίρνω. Σχεδόν».

Ο ΜακΚένα χαμογέλασε πλατιά στον Φέγκαν. Ο Φέγκαν δεν ανταπέδωσε.

Προσπαθούσε να βλέπει ή να διαβάζει τα νέα όσο μπορούσε, αλλά οι δύο τελευταίοι μήνες ήταν ανεμοστρόβιλος αλλαγών. Μόλις πριν από πέντε μήνες, όταν έμπαινε η καινούργια χρονιά, είχαν πει ότι δεν υπήρχε ελπίδα. Η πολιτική κατάσταση δεν μπορούσε να διορθωθεί. Ήρθαν όμως τα πάνω κάτω, συμφωνίες έκλεισαν, έγιναν απανωτές εκλογές, και οι σκιές τον βάραιναν περισσότερο. Και πιο συχνά απ' ό,τι πριν, αυτές οι σκιές γίνονταν πρόσωπα και σώματα και χέρια και πόδια. Τώρα, ήταν πλέον συνεχείς, και δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που κοιμήθηκε πριν τις πνίξει στο ουσίκι.

Τον ακολουθούσαν από τις τελευταίες του εβδομάδες στη φυλακή Μέιζ,⁶ εδώ και κάτι παραπάνω από επτά χρόνια. Μόλις του είχαν δώσει σε έναν σφραγισμένο φάκελο ένα χαρτί με την ημερομηνία της αποφυλάκισής του, και το στόμα του είχε στε-

γνώσει καθώς τον άνοιγε. Έξω, οι πολιτικοί είχαν συμφωνήσει για την ανταλλαγή κρατουμένων, που περιλάμβανε αυτόν και εκατοντάδες άλλους άντρες και γυναίκες. Αποκαλούσαν ανθρώπους σαν κι αυτόν πολιτικούς κρατούμενους. Ούτε δολοφόνους ή κλέφτες, ούτε εκβιαστές. Ούτε εγκληματίες οποιουδήποτε είδους, απλώς θύματα των περιστάσεων. Οι ακόλουθοι ήταν εκεί και τον παρακολουθούσαν όταν σήκωσε τα μάτια του από το γράμμα και κοίταξε πάνω.

Το εκμυστηρεύτηκε σε έναν από τους ψυχολόγους της φυλακής. Ο Δρ Μπρέντι είπε ότι ήταν από ενοχές. Το αποκάλεσε φανέρωμα. Ο Φέγκαν αναρωτήθηκε γιατί οι άνθρωποι σπάνια λένε τα πράγματα με το όνομά τους.

Ο ΜακΚένα σταμάτησε τη Mercedes δίπλα στο πεζοδρόμιο έξω από τον μικρό κήπο του σπιτιού του Φέγκαν στην οδό Καλκούτα. Το σπίτι στεκόταν ανάμεσα σε δυο ντουζίνες πανομοιότυπα κουτιά από κόκκινα τούβλα, μονότονα και τακτικά. Οι ακόλουθοι περίμεναν στο πεζοδρόμιο.

«Μπορώ να περάσω για λίγο;» το χαμόγελο του ΜακΚένα άστραφτε στο εσωτερικό φως του αυτοκινήτου, και λεπτές γραμμές σχηματίστηκαν γύρω από τα μάτια του. «Καλύτερα να τα πούμε μέσα, ε;»

Ο Φέγκαν ανασήκωσε τους ώμους του και βγήκε από το αυτοκίνητο.

Οι δώδεκα απομακρύνθηκαν, για να τον αφήσουν να πλησιάσει την πόρτα του. Ξεκλείδωσε και μπήκε μέσα, με τον ΜακΚένα να τον ακολουθεί και τους δώδεκα να γλιστράνε ανάμεσά τους. Ο Φέγκαν κατευθύνθηκε αμέσως στη σερβάντα, όπου ένα μπουκάλι Jameson και μια κανάτα νερό τον περίμεναν. Έδειξε το μπουκάλι στον ΜακΚένα.

«Όχι, ευχαριστώ» είπε. «Ίσως δεν θα 'πρεπε ούτε εσύ...»

Ο Φέγκαν τον αγνόησε κι έβαλε δυο δάχτυλα ούισκι σε ένα ποτήρι και άλλο τόσο νερό. Ήπιε μια γερή γουλιιά και έδειξε με το χέρι του την καρέκλα.

«Όχι, εντάξει είμαι» είπε ο ΜακΚένα. Τα μαλλιά του ήταν

καλοκουρεμένα, το δέρμα του μαυρισμένο και λείο, και το μοναδικό απομεινάρι από τον παλιό του εαυτό ήταν μια ουλή κάτω από το αριστερό του μάτι.

Οι δώδεκα τριγυρούσαν στο φτωχά επιπλωμένο δωμάτιο, μπαινοβγαίνοντας στις σκιές, μελετώντας τους δυο άντρες επίμονα. Το αγόρι παρέμεινε δίπλα στον ΜακΚένα, καθώς ο πολιτικός πλησίασε μια κιθάρα χωρίς χορδές που ήταν ακουμπισμένη στη γωνία. Την πήρε στα χέρια του και τη γύρισε προς το φως.

«Από πότε παίζεις εσύ κιθάρα;» ρώτησε ο ΜακΚένα.

«Δεν παίζω» είπε ο Φέγκαν. «Άσ' την κάτω».

Ο ΜακΚένα διάβασε την ετικέτα μέσα στο εσωτερικό της: «Martin. Φαίνεται παλιά. Τι γυρεύει εδώ;».

«Ήταν ενός φίλου μου. Την επιδιορθώνω» είπε ο Φέγκαν. «Άσ' την κάτω».

«Ποιου φίλου σου;»

«Κάποιου που ήξερα στη στενή. Σε παρακαλώ. Άσ' την κάτω».

Ο ΜακΚένα την ξαναέβαλε στη γωνία. «Καλό είναι που έχεις φίλους, Τζέρι. Πρέπει να τους εκτιμάς. Να τους ακούς».

«Για τι πράγμα θέλεις να μιλήσουμε;» Ο Φέγκαν γλίστρησε στην καρέκλα. Ο ΜακΚένα έδειξε με το βλέμμα του το ποτό στο χέρι του Φέγκαν. «Κατ' αρχάς, γι' αυτό. Πρέπει να το κόψεις, Τζέρι».

Ο Φέγκαν, καθώς άδειαζε το ποτήρι, κοίταζε τον πολιτικό στα μάτια.

«Οι άνθρωποι εδώ γύρω σε θαυμάζουν. Είσαι ρεπουμπλικάνος ήρωας. Οι νέοι χρειάζονται ένα πρότυπο, κάποιον που να εμπνέει σεβασμό».

«Σεβασμό; Τι είναι αυτά που λες;» Ο Φέγκαν ακούμπησε το ποτήρι στο τραπεζάκι. Η υγρασία του ποτηριού έμεινε στην παλάμη του, και έτριψε τα χέρια του μεταξύ τους, υγραίνοντας τις αρθρώσεις του και τα σημεία ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Δεν υπάρχει κανένας σεβασμός γι' αυτά που έκανα».

Το πρόσωπο του ΜακΚένα κοκκίνισε από θυμό. «Εξέτισες την ποινή σου. Ήσουν δώδεκα χρόνια πολιτικός κρατούμενος.

Δώδεκα χρόνια της ζωής σου χαμένα για τον αγώνα. Κάθε ρεπουμπλικάνος θα πρέπει να το σέβεται αυτό». Η έκφρασή του μαλάκωσε. «Αλλά τα σπαταλάς, Τζέρι. Ο κόσμος έχει αρχίσει να το καταλαβαίνει. Κάθε βράδυ είσαι στο μπαρ, πίτα στο μεθύσι, και μιλάς μόνος σου».

«Δεν μιλάω μόνος μου». Ο Φέγκαν έκανε να δείξει τους ακολούθους, αλλά αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερα να μην το κάνει.

«Τότε με ποιον μιλάς;» Η φωνή του ΜακΚένα τρεμπόλαιζε καθώς γέλασε φουρκισμένος.

«Με τους ανθρώπους που σκότωσα. Τους ανθρώπους που σκοτώσαμε».

«Πρόσεχε τι λες, Τζέρι. Εγώ ποτέ δεν σκότωσα κανέναν».

Ο Φέγκαν κοίταξε μες στα μπλε μάτια του ΜακΚένα. «Όχι βέβαια. Η αφεντιά σου και ο ΜακΓκίντι ήσασαν πάντα πολύ έξυπνοι για να το κάνετε μόνι σας. Χρησιμοποιούσατε κορόιδα σαν και του λόγου μου».

Ο ΜακΚένα σταύρωσε τα χέρια του μπροστά στο στήθος του. «Κανενός τα χέρια δεν είναι καθαρά».

«Τι άλλο;» ρώτησε ο Φέγκαν. «Είπες “κατ’ αρχάς”. Τι άλλο θέλεις;»

Ο ΜακΚένα έφερε μια γύρα το δωμάτιο, με το αγόρι να τον ακολουθεί, και ο Φέγκαν στριφογύρισε στην καρέκλα του για να μην τον χάσει από τα μάτια του. «Θέλω να μάθω τι είπες σ’ εκείνη τη γυναίκα» είπε ο ΜακΚένα.

«Τίποτα» είπε ο Φέγκαν. «Δεν μιλάω και πολύ. Το ξέρεις».

«Όχι, δεν μιλάς. Αλλά μια έμπιστη πηγή με πληροφόρησε ότι οι μπάτσοι θα αρχίσουν να φάχνουν τους βάλτους κοντά στο Ντανγκάνον τις επόμενες μέρες. Εκεί γύρω που θάψαμε εκείνο το αγόρι. Η μητέρα του τους είπε πού να φάξουν». Ο ΜακΚένα προχώρησε στο κέντρο του δωματίου και έσκυψε πάνω από τον Φέγκαν. «Πώς ήξερε, Τζέρι;»

«Έχει καμία σημασία;» ρώτησε ο Φέγκαν. «Για όνομα του Θεού, δεν θα έχει απομείνει τίποτα από δαύτον. Έχουν περάσει πάνω από είκοσι χρόνια».

«Έχει σημασία» είπε ο ΜακΚένα. «Αν άνοιξης το στόμα σου, είσαι ρουφιάνος. Και ξέρεις τι παθαίνουν οι ρουφιάνοι.»

Ο Φέγκαν έσφιξε τα δάχτυλά του γύρω από τα μπράτσα της καρέκλας.

Ο ΜακΚένα έσκυψε, ακουμπώντας τα χέρια στα μπούτια του. «Γιατί, Τζέρι;» Γιατί της το είπες; Τι νόμιζες ότι θα καταφέρεις;»

Ο Φέγκαν προσπάθησε να βρει ένα ψέμα, οτιδήποτε, αλλά δεν βρήκε τίποτα. «Νόμισα πως θα με άφηνε ήσυχο» είπε.

«Τι;» Ο ΜακΚένα πετάχτηκε όρθιος.

«Νόμισα πως θα έφευγε» είπε ο Φέγκαν. Κοίταξε το αγόρι, που σημάδευε με τα δάχτυλά του το κεφάλι του ΜακΚένα. «Νόμισα πως θα με άφηνε ήσυχο, πως θα ηρεμούσα.»

Ο ΜακΚένα έκανε ένα βήμα πίσω. «Ποιος; Το αγόρι;»

«Αλλά δεν ήταν αυτό που ήθελε.»

«Για όνομα του Θεού, Τζέρι.» Ο ΜακΚένα κούνησε το κεφάλι του. «Τι σου συνέβη; Ίσως θα έπρεπε να δεις έναν γιατρό, ξέρεις, να έρθεις στα συγκαλά σου. Να φύγεις για λίγο.»

Ο Φέγκαν κοίταξε τα χέρια του. «Ίσως.»

«Άκου.» Ο ΜακΚένα έβαλε το χέρι του στον ώμο του Φέγκαν. «Η πηγή μου μιλάει μόνο σ' εμένα και σε κανέναν άλλο. Είσαι καλός μου φίλος, πολλά χρόνια, και αυτός είναι ο μόνος λόγος που δεν έχω πάει να το πω στον ΜακΓκίντι. Αν ήξερε ότι άνοιξης το στόμα σου σε αυτή την κυρά, οι μπάτσοι θα έφαχναν το δικό σου πτώμα.»

Ο Φέγκαν ήθελε ν' αποτραβήξει τον ώμο του από το χέρι του ΜακΚένα, αλλά παρέμεινε ακίνητος.

«Φυσικά, ίσως χρειαστεί να μου ανταποδώσεις τη χάρη. Υπάρχουν κάποιες δουλειές που θα μπορούσα να σου αναθέσω. Έχω μερικές υποθέσεις που τρέχουν, πράγματα στα οποία δεν ανακατεύεται ο ΜακΓκίντι. Αν μπορείς να μείνεις μακριά από το ποτό, να συνέλθεις, θα μπορούσες να με βοηθήσεις πολύ. Και ο ΜακΓκίντι δεν χρειάζεται να μάθει τι είπες στη μητέρα του αγοριού.»

Ο Φέγκαν είδε το πρόσωπο του αγοριού να συσπάται, ενώ οι άλλες σκιές μαζεύτηκαν γύρω του.

«Καταλαβαίνεις τι σου λέω, Τζέρι;»

«Ναι» είπε ο Φέγκαν.

«Είσαι καλός άνθρωπος». Ο ΜακΚένα χαμογέλασε.

Ο Φέγκαν σηκώθηκε. «Πρέπει να κατουρήσω».

Ο ΜακΚένα έκανε πίσω και είπε: «Μην αργήσεις».

Ο Φέγκαν ανέβηκε τις σκάλες και μπήκε στο μπάνιο. Έκλεισε και αμπάρωσε την πόρτα, αλλά, όπως πάντα, οι ακόλουθοι κατάφεραν να μπουν. Εκτός από το αγόρι. Ο Φέγκαν δεν το πολυσκέφτηκε· αντ' αυτού, προσπαθούσε να σταθεί όρθιος καθώς άδειαζε την κύστη του. Είχε συνηθίσει πια να παρίστανται οι δώδεκα στις πιο αναξιοπρεπείς στιγμές του.

Τράβηξε το καζανάκι, ξέπλυνε τα χέρια του κάτω από τη βρύση και άνοιξε την πόρτα. Το αγόρι ήταν εκεί, στο πλατύσκαλο, και τον περιέμενε. Κοίταζε το σκοτάδι στο υπνοδωμάτιο του Φέγκαν.

Ο Φέγκαν κοντοστάθηκε, μερδεμένος, ενώ τα μηνίγγια του βούισαν, και η ίδια φύχρα ξαναχτύπησε το στέρνο του.

Το αγόρι έδειξε το δωμάτιο.

«Τι;» ρώτησε ο Φέγκαν.

Το αγόρι έδειξε τα δόντια του, και το αδύνατο χέρι του τετώθηκε προς την πόρτα.

«Εντάξει» είπε ο Φέγκαν. Μπήκε το υπνοδωμάτιό του, ρίχνοντας μια ματιά πίσω από τον ώμο του.

Το αγόρι τον ακολούθησε στο σκοτάδι και γονάτισε στα πόδια του κρεβατιού. Έδειξε κάτω από το κρεβάτι.

Ο Φέγκαν έπεσε στα τέσσερα και κοίταξε κάτω από το πλαίσιο του κρεβατιού. Μια λεπτή γραμμή φωτός που έμπαινε από το πλατύσκαλο φανέρωσε το παλιό κουτί παπουτσιών που ήταν κρυμμένο εκεί.

Σήκωσε το κεφάλι του με απορία. Το αγόρι ένευσε καταφατικά.

Ο Φέγκαν μπορούσε να το πιάσει με ένα τέντωμα. Το τράβηξε προς το μέρος του. Κάτι βαρύ μετακινήθηκε εκεί μέσα του, και η καρδιά του Φέγκαν άρχισε να χτυπάει δυνατά. Άνοιξε το καπάκι και ένιωσε τη λιπαρή μυρωδιά του χρώματος. Μέσα στο

κουτί βρίσκονταν μασούρια χαρτονομίσματα των είκοσι, των πενήντα και των εκατό. Ο Φέγκαν δεν ήξερε πόσα ακριβώς. Δεν τα είχε μετρήσει ποτέ.

Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο, κάτι κρύο και μαύρο, μισοκρυμμένο μέσα σε χαρτί. Κάτι που ο Φέγκαν δεν ήθελε στα χέρια του. Μέσα στο ημίφως, τα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του αγοριού.

«Όχι» είπε ο Φέγκαν.

Το αγόρι πίεσε το αντικείμενο με το δάχτυλό του.

«Όχι». Η λέξη σάλιωσε τη γλώσσα του Φέγκαν.

Με το στόμα του να χάσκει, τα χέρια του αγοριού τράβαγαν τις τούφες από τα μαλλιά του. Πριν ακουστεί το ουρλιαχτό, ο Φέγκαν έβαλε το χέρι του μες στο κουτί και έβγαλε το πιστόλι του, ένα Βάλτερ, από τη φωλιά του.

Ένα χαμόγελο άνοιξε στο πρόσωπο του αγοριού, τα δόντια του έλαμπαν. Μιμήθηκε το τράβηγμα του κλείστρου όταν γεμίζει η θαλάμη με την πρώτη σφαίρα.

Ο Φέγκαν κοίταζε μια το αγόρι και μια το πιστόλι. Το αγόρι ένευσε. Ο Φέγκαν τράβηξε τον κόκορα, ακούγοντας το τρίξιμο των λαδωμένων μερών που κινούνταν. Το όπλο ήταν στιβαρό, σαν τη χειραψία ενός παλιού φίλου.

Το αγόρι χαμογέλασε, σηκώθηκε και προχώρησε προς το πλατύσκαλο.

Ο Φέγκαν κοίταξε το Βάλτερ. Το αγόρασε μερικές εβδομάδες αφότου βγήκε από τη Μείζ, μόνο για προστασία, και το έβγαζε από το κουτί μόνο για να το καθαρίσει. Η άκρη του δαχτύλου του βρήκε τη σκανδάλη και χώθηκε ανάμεσα σε αυτήν και το προστατευτικό της.

Το αγόρι περίμενε στο κατώφλι.

Ο Φέγκαν σηκώθηκε και τον ακολούθησε στις σκάλες. Το αγόρι κατέβηκε· το φως κάτω έμοιαζε να μην αγγίζει τη λεπτή χάρη του κορμιού του.

Ο Φέγκαν άρχισε να κατεβαίνει αργά αργά. Μια έκρηξη αδρεναλίνης ανάδευσε σκοτεινές αναμνήσεις, φωνές που είχαν σωπάσει καιρό, πρόσωπα σαν λεκέδες από αίμα. Οι άλλοι ακολουθού-

σαν, κοιτάζοντας κλεφτά ο ένας τον άλλο. Όταν έφτασε κάτω, είδε την πλάτη του ΜακΚένα. Ο πολιτικός εξέταζε την παλιά φωτογραφία της μητέρας του Φέγκαν, αυτή που την έδειχνε νέα και όμορφη σε ένα κατώφλι.

Το αγόρι διέσχισε το δωμάτιο και μιμήθηκε για άλλη μια φορά την εκτέλεση του άντρα που τον είχε διαλύσει με ένα σφυρί πριν από είκοσι χρόνια.

Η καρδιά του Φέγκαν βροντούσε, τα πνευμόνια του φούσκωναν. Ο ΜακΚένα θα τον άκουγε σίγουρα.

Το αγόρι κοίταξε τον Φέγκαν και χαμογέλασε.

Ο Φέγκαν ρώτησε: «Αν το κάνω, θα με αφήσεις ήσυχο;»

Το αγόρι έγνεψε.

«Τι;» Ο ΜακΚένα άφησε κάτω την κορμιζαρισμένη φωτογραφία. Μόλις άκουσε τη φωνή, γύρισε και πάγωσε σαν είδε το όπλο να τον σημαδεύει στο μέτωπο.

«Δεν μπορώ να το κάνω εδώ».

Το χαμόγελο του αγοριού κλονίστηκε.

«Όχι στο σπίτι μου. Κάπου αλλού».

Το χαμόγελο επέστρεψε.

«Για όνομα του Θεού, Τζέρι». Ο ΜακΚένα γέλασε απότομα και νευρικά, καθώς σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Τι σκαρώνεις;»

«Λυπάμαι, Μάικλ, Πρέπει να το κάνω».

Το χαμόγελο του ΜακΚένα έσβησε. «Δεν καταλαβαίνω, Τζέρι. Είμαστε φίλοι».

«Θα μπορούμε στο αυτοκίνητό σου». Το μυαλό του Φέγκαν άστραφτε από διαύγεια. Πρώτη φορά εδώ και μήνες τα χέρια του δεν έτρεμαν.

Το στόμα του ΜακΚένα στράβωσε. «Δεν υπάρχει περίπτωση».

«Θα μπορούμε στο αυτοκίνητό σου» επανέλαβε ο Φέγκαν. «Εσύ μπροστά, εγώ πίσω».

«Τζέρι, το μυαλό σου έχει ξεφύγει. Άσε κάτω το όπλο πριν κάνεις κάτι που θα το μετανιώσεις».

Ο Φέγκαν τον πλησίασε. «Στο αμάξι».

Ο ΜακΚένα έκανε να τον αγγίξει. «Έλα τώρα, Τζέρι. Ας

ηρεμήσουμε λίγο, εντάξει; Γιατί δεν μου το δίνεις αυτό, και θα το βάλω στην άκρη. Έπειτα, θα πιούμε ένα ποτό».

«Δεν θα το ξαναπώ».

«Άσε τα παιχνίδια, Τζέρι, δώσ' το μου».

Ο ΜακΚένα έκανε να αρπάξει το όπλο, αλλά ο Φέγκαν τράβηξε το χέρι του. Το ξανάφερε μπροστά και σημάδεψε, στο κέντρο, το μέτωπο του ΜακΚένα.

«Πάντα ήσουν ένα τρελό μουνόπανο». Ο ΜακΚένα δεν έπαιρνε τα μάτια του αποπάνω του, καθώς ο Φέγκαν τον πήγαινε προς την πόρτα. Την άνοιξε και βγήκε στον δρόμο. Κοίταξε αριστερά και δεξιά, δεξιά κι αριστερά, ψάχνοντας για μάρτυρες. Όταν χαμήλωσε τους ώμους του, ήξερε πως δεν υπήρχε κανένας. Δεν ήταν δρόμος που οι άνθρωποι άνοιγαν εύκολα τις κουρτίνες τους.

Το σύστημα κλειδώματος της Mercedes ανίχνευσε το κλειδί που ήταν στην εμβέλεια του κι άρχισε να κάνει έναν βόμβο, καθώς ο ΜακΚένα πλησίαζε.

«Άνοιξε την πίσω πόρτα» είπε ο Φέγκαν.

Ο ΜακΚένα υπάκουσε.

«Τώρα, μπες μπροστά και άσε την πόρτα ανοιχτή μέχρι να μπω κι εγώ μέσα». Ο Φέγκαν κρατούσε το Βάλτερ στο κεφάλι του ΜακΚένα, μέχρι που εκείνος έκατσε στο τιμόνι.

Ο Φέγκαν γλίστρησε στο πίσω κάθισμα, προσέχοντας να μην αγγίξει τη δερμάτινη ταπετσαρία με τα γυμνά του χέρια. Έκλεισε την πόρτα με ένα μαντίλι. Ο Τομ τον είχε δει να φεύγει με τον πολιτικό, κι έτσι τα αποτυπώματά του στο κάθισμα του συνοδηγού δεν είχαν σημασία. Ο ΜακΚένα καθόταν ακίνητος, με τα χέρια στο τιμόνι.

«Τώρα, κλείσε την πόρτα και βάλε μπροστά».

Η μεγάλη μηχανή της Mercedes ξύπνησε με ένα μουγκρητό, και ο ΜακΚένα έβγαλε το αυτοκίνητο στον δρόμο. Ο Φέγκαν έριξε μια ματιά από το πίσω παράθυρο και είδε τους δώδεκα να παρακολουθούν από το πεζοδρόμιο. Το αγόρι κατέβηκε στον δρόμο και κούνησε το χέρι του.

Ο Φέγκαν ξάπλωσε σε ένα πέπλο σκιάς. Πίεσε την κάννη του

όπλου στην πλάτη του καθίσματος του οδηγού, ακριβώς εκεί όπου υπολόγιζε ότι ήταν η καρδιά του ΜακΚένα – αν είχε ποτέ του καρδιά.

2

Ο Φέγκαν ήξερε ότι οι δρόμοι γύρω από το λιμάνι θα ήταν έρημοι. Η μηχανή της Mercedes έκανε έναν ξερό ήχο καθώς κρύωνε, κόβοντας τη σποραδική βαβούρα της κίνησης από τον ανισόπεδο αυτοκινητόδρομο που χανόταν στο βάθος, εκεί όπου ο Μ3 συναντούσε τον Μ2. Μπροστά τους, ο ποταμός Λάγκαν χυνόταν στον Κόλπο του Μπέλφαστ. Τα φώτα από το συγκρότημα του Όντισι τρεμόφεγγαν στο νερό. Τα νυχτερινά μαγαζιά του θα ήταν γεμάτα με νέους και πλούσιους· αρκετά νέοι ώστε να μη θυμούνται τον Φέγκαν, αρκετά πλούσιοι ώστε να μη νοιάζονται.

Πίσω από το Όντισι υψώνονταν ο Σαμφών και ο Γολιάθ, οι ογκώδεις γερανογέφυρες που δέσποζαν πάνω από το παλιό ναυπηγείο. Στην άλλη πλευρά του Νησιού της Βασιλίσσας, ένα μικρό αεροπλάνο έκανε κύκλους πάνω από το αεροδρόμιο της πόλης του Μπέλφαστ, που τώρα έχει πάρει το όνομα του μεγάλου Τζορτζ Μπεστ, του ποδοσφαιριστή που καταστράφηκε από το αλκοόλ. Η μηχανή του αεροπλάνου μούγκριζε και βούιζε. Οι ώμοι του ΜακΚένα ανεβοκατέβαιναν με κάθε αναπνοή του.

Ο Φέγκαν ανασηκώθηκε και κάθισε πίσω από τον πολιτικό, με το όπλο ακόμη στο κέντρο της πλάτης του καθίσματος. Το πουκάμισό του, μούσκεμα από τον ιδρώτα, γλιστρούσε στις ωμοπλάτες του. Κοίταξε γύρω του την ερημιά όπου είχαν παρκάρει. Ούτε κλειστό κύκλωμα τηλεόρασης ούτε άνθρωποι. Μόνοι μαρτυρες οι αρουραίοι.

Και οι ακόλουθοι.

Περπατούσαν μέσα στο σκοτάδι παρακολουθώντας, περιμένοντας. Όλοι, εκτός από το αγόρι, που ακουμπούσε στην πόρτα

του οδηγού, με τα χέρια γύρω από τα μάτια του, και κοιτάζε τον ΜακΚένα μέσα από το τζάμι.

«Κοίτα εκεί» είπε ο ΜακΚένα, δείχνοντας τη γη που εκτεινόταν γύρω από τους γεραμούς. «Το λένε Περιοχή του Τιτανικού⁷ πια. Το πιστεύεις;»

Ο Φέγκαν δεν απάντησε.

«Μια περιουσία ολόκληρη βγαίνει από εκείνη τη γη. Είναι καλές εποχές, Τζέρι. Τα συμβόλαια, οι επιχορηγήσεις, όλα αυτά τα κτίρια που χτίζουν... Και όλοι έχουν το χέρι απλωμένο. Αλλά, για όνομα του Θεού, πήγαν και της έδωσαν το όνομα ενός πλοίου που βυθίστηκε στο πρώτο του ταξίδι; Δεν είναι αστείο; Από αυτή την πόλη βγήκε η μεγαλύτερη καταστροφή που ταξίδεψε ποτέ στη θάλασσα, κι εμείς είμαστε περήφανοι. Μόνο στο Μπέλφαστ συμβαίνουν αυτά, ε;»

Ο ΜακΚένα σώπασε για λίγα δευτερόλεπτα και μετά ρώτησε: «Τι θέλεις, Τζέρι;».

«Να κάνεις ένα τηλεφώνημα» είπε ο Φέγκαν.

«Σε ποιον;»

«Στον Τομ. Πες του να κλείσει το μαγαζί. Πες του ότι με άφησες σπίτι και πήγες να συναντήσεις κάποιον στο λιμάνι. Αν ρωτήσει ποιον, πες του ότι πρόκειται για μια δουλειά».

Το γέλιο του ΜακΚένα πρόδωσε τον φόβο του. «Γιατί να το κάνω αυτό; Γιατί να τηλεφωνήσω στον οποιονδήποτε;»

«Γιατί θα σε σκοτώσω αν δεν το κάνεις».

«Μάλλον θα με σκοτώσεις ούτως ή άλλως».

Ο Φέγκαν κοιτάξε στο καθρεφτάκι. Με το ζόρι διέκρινε τα μάτια του ΜακΚένα στο σκοτάδι, γιατί τα γυαλιά του αντανακλούσαν τα φώτα από την αντικρινή ακτή.

«Θάνατος από θάνατο διαφέρει, Μάικλ. Το ξέρεις».

«Χριστέ μου». Ο ΜακΚένα ξεφύσηξε, και οι ώμοι του τραντάχτηκαν. «Χριστέ μου, Τζέρι. Δεν μπορώ».

Ο Φέγκαν κόλλησε την κάννη του Βάλτερ στον αυχένα του ΜακΚένα.

«Κάν' το».

Ο ΜακΚένα έσκυψε το κεφάλι του και αναστέναξε. Η οθόνη του κινητού του έλουσε το εσωτερικό του αμαξίου με μια γαλαζοπράσινη λάμψη. Το τηλέφωνο χτυπούσε. Το κράτησε στο αυτί του με το τρεμάμενο χέρι του.

«Ναι... Τομ, άκου, κλείδωσε και πάρε τα λεφτά σπίτι σου... Είναι εντάξει. Τον έβαλα στο κρεβάτι. Είμαι στο λιμάνι... Για να συναντήσω έναν τύπο... Για μια δουλειά. Άκου, πρέπει να κλείσω. Θα πάρω τα λεφτά αύριο... Ναι, εντάξει... Τα λέμε τότε.»

Το τηλέφωνο έκλεισε, και το απαλό του φως έσβησε.

Ο ΜακΚένα γύρισε το κεφάλι του. «Θυμάσαι όταν ήμασταν παιδιά, Τζέρι;»

Ο Φέγκαν οσμιζόταν ιδρώτα και φόβο, του ΜακΚένα και τον δικό του. Ακόμα και χωρίς αυτές τις μυρωδιές, οι αναμνήσεις που ξυπνούσαν μέσα του ήταν πολλές.

Ο ΜακΚένα συνέχισε: «Θυμάσαι εκείνη τη φορά που οι Βρετανοί μάς έπιασαν επειδή τους πετούσαμε τούβλα; Πόσο ήμασταν, δεκάξι, δεκαεφτά; Θυμάσαι; Πέταξα το πρώτο τούβλο κι άρχισα να τρέχω. Ο μικρός Πάτσι Τόνερ φοβόταν πολύ να το κάνει κι έτσι έτρεξε πίσω μου.»

Τέντωσε τον λαιμό του, προσπαθώντας να δει τον Φέγκαν. Ο Φέγκαν πίεσε την κάννη του όπλου στο πίσω μέρος του κεφαλιού του ΜακΚένα, μέχρι που γύρισε μπροστά και κοίταξε ίσια. Ίσια, εκεί όπου στέκονταν καρτερικά οι ακόλουθοι. Όλοι, εκτός από το αγόρι, που ακόμη κοίταζε από το παράθυρο του οδηγού.

Ο ΜακΚένα γέλασε. «Εσύ όμως όχι. Ποτέ δεν φοβήθηκες. Κανέναν. Πάντα έκανες το δικό σου. Περίμενες μέχρι να πλησιάσουν πολύ και μετά τους πέταγες το τούβλο που κρατούσες. Θυμάσαι; Είχες χτυπήσει έναν στο πρόσωπο. Τα κεφάλια τους ξεπρόβαλαν από την οροφή του Land Rover, και το τούβλο τον χτύπησε κατευθείαν στη μύτη. Ο τόπος είχε γεμίσει αίματα.»

«Αρκετά» είπε ο Φέγκαν. Η μνήμη τον εκδικούνταν.

«Και μετά μας κυνήγησαν μέχρι την οδό Φολς. Χριστέ μου, θυμάσαι; Εγώ κι εσύ να γελάμε, και ο μικρός Πάτσι να ζητάει τη μαμά του.»

«Ο Φέγκαν πίεσε κι άλλο το όπλο στο κρανίο του ΜακΚένα. «Είπα, αρκετά».

«Και μας πήγαν μέχρι την οδό Μπράιτον. Χριστέ μου, μας έκαναν μαύρους στο ξύλο, έτσι δεν είναι; Αυτό ήταν ξύλο. Και θυμάσαι...» Οι ώμοι του ΜακΚένα τραντάχτηκαν δυνατά από το γέλιο του. «Θυμάσαι που έπιασαν τον μικρό Πάτσι και αυτός κατοικήθηκε πάνω σε έναν από δαύτους;»

Ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη του Φέγκαν, και το έδιωξε με το ελεύθερο χέρι του. «Γι' αυτό του έσπασαν το χέρι».

«Ναι» είπε ο ΜακΚένα, ενώ το γέλιο του καταλάγιαζε. «Και καταταγήκαμε την επόμενη μέρα. Η μάνα σου ήταν απαρηγόρητη, ε;»

«Αρκετά». Τα μάτια του Φέγκαν έκαιγαν.

Η φωνή του ΜακΚένα ακούστηκε σαν γρούλισμα. «Εγώ σε έμπασα, Τζέρι. Εγώ. Μαζί με τον ΜακΓκίντι και τους άλλους. Ποτέ δεν θα σε έπαιρναν αν δεν ήμουν εγώ. Μην το ξεχνάς. Χωρίς εμένα θα ήσουν έναν τίποτα, άλλο ένα καθολικό αγόρι στην ανεργία».

«Σωστά» είπε ο Φέγκαν. «Θα ήμουν ένα τίποτα. Και δεν θα είχα κάνει τίποτα. Κι εκείνοι οι άνθρωποι θα ήταν ζωντανόι. Το αγόρι θα ήταν ζωντανό. Θα είχε γυναίκα, παιδιά, σπίτι, τα πάντα. Εμείς του το στέρησαμε αυτό. Εγώ κι εσύ».

Η φωνή του ΜακΚένα βρόντηξε υπόκωφα μες στο αυτοκίνητο. «Ήταν ένα κωλόκαρφο. Μας κάρφωσε στους μπάτσους. Ήταν νεκρός από τη στιγμή που άνοιξε το στόμα του».

Ο Φέγκαν ένωσε μια ηρεμία να τον πλημμυρίζει. «Αρκετά» είπε.

«Τζέρι, σκέψου τι πας να κάνεις. Τα παιδιά δεν θα το αφήσουν να περάσει έτσι, κι ας έχουμε εκεχειρία. Κι ας υπάρχει το Στόρμοντ. Θα σε κυνηγήσουν». Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο του Φέγκαν, σχηματίζοντας μια ζεστή γραμμή. Ένωσε την αρμύρα του. «Χριστέ μου, υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι δεν θα το ξανάκανα».

«Τότε μην το κάνεις, Τζέρι. Άκουσε, δεν είναι αργά. Είσαι μεθυσμένος και στενοχωρημένος, το ξέρω. Δεν είσαι ο εαυτός σου. Αν σταματήσεις τώρα, δεν θα έχεις μελεάδες».

Ο Φέγκαν κούνησε το κεφάλι του. «Λυπάμαι».

«Τριάντα χρόνια, Τζέρι. Γνωρίζομαστε τριάντα...»

Το πιστόλι, με έναν μόνο κρότο, έβαψε το παρμπρίζ κόκκινο και γκρι. Ο ΜακΚένα σωριάστηκε πάνω στο τιμόνι, και η κόρνα της Mercedes ούρλιαξε μες στη νύχτα. Ο Φέγκαν έσκυψε και τον τράβηξε, τον έβαλε με την πλάτη στο κάθισμα, και η σιωπή τούς κατάρπια.

Βγήκε από το αυτοκίνητο και άνοιξε την πόρτα του οδηγού, πιάνοντας το χερούλι με το μαντίλι του. Στο αχνό φως που ερχόταν από την απέναντι ακτή, είδε τα θολά μάτια του ΜακΚένα να τον κοιτάζουν. Τα επώνυμα γυαλιά του είχαν σπάσει και κρέμονταν από το ένα του αυτί. Ο Φέγκαν φύτεψε άλλη μια σφαίρα στην καρδιά του, για να είναι σίγουρος. Η βραχνή φωνή του όπλου ταξίδεψε με το κυμάτισμα απέναντι, στο Λάγκαν, προς τα κτίρια που λαμπύριζαν.

Ο Φέγκαν σκούπισε τον ιδρώτα από τα μάτια του και κοίταξε ολόγυρα. Οι ακόλουθοι εμφανίστηκαν από τα σκοτεινά σημεία όπου κρύβονταν και άρχισαν να στριμώχνονται για μια θέση κοντά στην ανοιχτή πόρτα, κοιτάζοντας μια τον Φέγκαν και μια το πτώμα. Τους κοίταξε έναν έναν διερευνητικά. Τα μάτια του γλιστρούσαν από τον ένα στον άλλο. Τους μέτρησε, καθώς χάνονταν στο σκοτάδι.

Το αγόρι δεν ήταν ανάμεσά τους.

Ένας νεκρός.

Απομένουν έντεκα.

Συνωμοσία της φωτιάς

*Στον Νατ Σόμπελ,
που μου άλλαξε τη ζωή*

«Μας ακολουθούν» είπε ο Γιουτζίν ΜακΣόρλεϊ. Το Ford Focus αιωρήθηκε για μια στιγμή, ελαφρύ σαν πούπουλο, πάνω από το ύψωμα και ξανάπεσε μ' έναν γδούπο στην ασφαλτο. Οι αναρτήσεις του, που μετρούσαν ήδη οχτώ χρόνια, δεν μπόρεσαν να μετριάσουν τους κραδασμούς. Ο ΜακΣόρλεϊ είχε το βλέμμα του καρφωμένο στο καθρεφτάκι. Το ασημί Skoda Octavia είχε χαθεί πίσω από τον λόφο που μόλις είχαν περάσει. Τους ακολουθούσε στον στενό επαρχιακό δρόμο από την ώρα που πέρασαν τα σύνορα στον Βορρά.

Ο Κομίσι στριφογύρισε στη θέση του συνοδηγού. «Δεν βλέπω κανέναν» είπε. «Όχι, στάσου. Σκατά. Μπάτσοι είναι;»

«Ναι» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. Το Skoda ξαναφάνηκε στον καθρέφτη. Τα τζάμια του ήταν σκουροπράσινα, και ο ΜακΣόρλεϊ δεν μπορούσε να διακρίνει τους επιβάτες, αλλά σίγουρα ήταν μπάτσοι. Η ασφαλτος σκοτείνιαζε από το ψιλόβροχο, που όλο και δυνάμωνε, ενώ πάνω από τα πράσινα χωράφια ο άχρωμος και αδειανός ουρανός κρεμόταν σαν βαρύ γκριζό σεντόνι.

«Χριστέ μου». Ο Χιουζ, στο πίσω κάθισμα, αναστέναξε. «Θα μας σταματήσουν;»

«Έτσι φαίνεται» είπε ο Κομίσι. «Σκατά».

Το Focus περνούσε δίπλα από σειρές θάμνων που δημιουργούσαν κάτι σαν φράχτη. Ο ΜακΣόρλεϊ έλεγχε την ταχύτητά του, προσπαθώντας να μην ξεπεράσει τα εκατό χιλιόμετρα. «Δεν πειράζει» είπε. «Δεν έχουμε τίποτα πάνω μας. Εκτός κι αν οι τσέπες σας είναι γεμάτες κόκα».

«Σκατά» είπε ο Χιουζ.

«Τι;»

«Έχω τριάμισι γραμμάρια».

Ο ΜακΣόρλεϊ έριξε ένα αυστηρό βλέμμα πίσω από τον ώμο του. «Μαλάκα. Ξεφορτώσου τα».

Ο ΜακΣόρλεϊ πάτησε τον διακόπτη και κατέβασε το τζάμι του πίσω παραθύρου. Έφερε το Focus κοντά στους θάμνους για να μην τους δουν οι μπάτσοι. Από το καθρεφτάκι, είδε το χέρι του Χιουζ να τινάζει ένα μικρό καφετί κυβάκι στην πρασινάδα. «Μαλάκα» ξανάπε.

Ο Κομίσι κοιτάξε ανάμεσα από τα καθίσματα. «Δεν πλησιάζουν» είπε. «Ίσως και να μη μας σταματήσουν».

Ο ΜακΣόρλεϊ δεν έβγαλε ούτε λέξη. Ξανανέβασε το τζάμι. Το αυτοκίνητο έστριψε και βγήκε σε μια μεγάλη ευθεία. Ο δρόμος κατηφόριζε ελαφρώς, πριν ξανασηκωθεί για να συναντήσει τη γραμμή του ορίζοντα στο βάθος σε απόσταση ενός χιλιομέτρου. Οι υαλοκαθαριστήρες άφηναν υγρές κηλίδες στο παρμπρίζ. Μόλις που έδιωχναν το νερό της βροχής. Ήθελε να τους αντικαταστήσει εδώ κι έναν χρόνο. Ο ΜακΣόρλεϊ βλαστήμησε χαμηλόφωνα την τύχη του και προσπάθησε να δει ανάμεσα από τις σταγόνες.

Σ' έναν παράδρομο ήταν σταματημένο ένα άσπρο βανάκι. Είχε όλο τον χρόνο να βγει στον δρόμο και να φύγει. Δεν το έκανε. Κινήθηκε ελάχιστα ως τη διασταύρωση. Ο οδηγός του το κρατούσε με τον συμπλέκτη. Ο ΜακΣόρλεϊ έγλειψε τα χείλη του. Ένιωσε το γκάζι κάτω από το πόδι του. Η μηχανή του Focus ήταν σε καλή κατάσταση, αλλά οι αναρτήσεις του ήταν χάλια. Μόλις άρχιζαν οι στροφές, δεν θα τα κατάφερνε. Χαλάρωσε το πόδι του στο πεντάλ. Το βαν πλησίασε. Δύο άντρες τούς παρακολουθούσαν μέσα από την καμπίνα του.

Το στομάχι του ΜακΣόρλεϊ ανακατευόταν, και η αδρεναλίνη έκανε τα δάχτυλά του, σε χέρια και πόδια, να τρέμουν. Πάλευε με το φούσκωμα στο στήθος του.

«Για όνομα του Θεού» είπε άθελά του φωναχτά. «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Μπάτσοι είναι. Απλώς θα μας σταματήσουν, τίποτε άλλο».

Το Focus πλησίασε κι άλλο το λευκό βαν, και ο ΜακΣόρλεϊ είδε τα πρόσωπά τους. Τον κοίταξαν επίμονα καθώς περνούσε

από μπροστά τους. Έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Η αντανάκλαση του Skoda μεγάλωνε. Τα μπλε φώτα αναβόσβησαν πίσω από τις γρίλιες, και η σειρήνα ούρλιαξε. Το βαν βγήκε λίγο πιο έξω στη διασταύρωση.

Το Skoda επιτάχυνε, χάθηκε από τον καθρέφτη και ξαναεμφανίστηκε πλάι στο Focus. Ο ΜακΣόρλεϊ είδε τα λευκά πουκάμισα και τις μαύρες επωμίδες. Η μπατσίνα που καθόταν στη θέση του συνοδηγού τούς έκανε σήμα να κάνουν στην άκρη.

«Σκατά» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. Πάτησε μαλακά το φρένο και κατέβασε ταχύτητα. Το Skoda πέρασε μπροστά. Ο ΜακΣόρλεϊ ανέβασε το Focus πάνω στο παρτέρι στην άκρη του δρόμου. Οι ρόδες του γλίστρησαν στη λάσπη και στο μουσκεμένο γρασίδι. Το Skoda σταμάτησε λίγα μέτρα πιο μπροστά. Τα φώτα της όπισθεν άστραψαν, και το αυτοκίνητο κινήθηκε προς τα πίσω, μέχρι που σχεδόν ακούμπησε το καπό του Focus.

«Κλειστό το στόμα σας, μάγκες» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. «Απαντήστε σε αυτά που σας ρωτάνε, αλλά μην αντιμιλήσετε. Μην τους δώσετε πάτημα. Σύμφωνα;»

«Σύμφωνα» είπε ο Χιουζ από το πίσω κάθισμα.

«Σύμφωνα;» είπε ο ΜακΣόρλεϊ στον Κομίσι.

«Ναι, μην ανησυχείς» απάντησε ο Κομίσι μ' ένα τρεμάμενο χαμόγελο.

Δυο μπάτσοι βγήκαν από το αυτοκίνητο, φορώντας τα καπέλα τους και τα φωσφορούχα γιλέκα τους. Η γυναίκα δεν ήταν άσχημη. Τα ανοιχτά καστανά μαλλιά της ήταν μαζεμένα κάτω από το καπέλο. Ο άντρας ήταν ψηλός και σε καλή φυσική κατάσταση. Το έντονο μαύρισμά του τον έκανε να μοιάζει εξωπραγματικός κάτω από τον γκριζο ουρανό. Πλησίασαν το Focus, με τον άντρα να προπορεύεται.

Οι υαλοκαθαριστήρες γρατζουνούσαν το παρμπρίζ. Το τρίξιμο του λάστιχου πάνω στο γυαλί ερχόταν σε αντίστιξη με τους χτύπους της καρδιάς του ΜακΣόρλεϊ. Έβαλε το δάχτυλό του στο κουμπί για να είναι έτοιμος να κατεβάσει το παράθυρο όταν του ζητούσε ο μπάτσος. Εκείνος όμως έπιασε το χερούλι και άνοι-

ξε την πόρτα. Τα νερά της βροχής έτρεξαν μέσα. Δεν είχε σταματήσει να βρέχει τρεις μήνες σερί. Όλη μέρα, κάθε μέρα, χωρίς διάλειμμα. Μια χοντρή σταγόνα έσκασε στο μάγουλο του ΜακΣόρλεϊ κάνοντάς τον ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια του.

«'σπέρα» είπε ο μπάτσος. Η προφορά του ήταν αγγλική, βαριά και κοφτή. «Σβήστε τη μηχανή σας, παρακαλώ, κύριε».

Ο ΜακΣόρλεϊ γύρισε το κλειδί. Η μηχανή έσβησε, και οι υαλοκαθαριστήρες κοκάλωσαν στη μέση του παρμπρίζ.

«Να βλέπω τα χέρια σας, έτσι μπράβο» είπε ο μπάτσος.

Αυτή η προφορά, σκέφτηκε ο ΜακΣόρλεϊ, έχει στόφα αξιωματικού. Φανέρωνε παρελάσεις και αυστηρούς χαιρετισμούς, όχι περιπολίες και φυλάκια ελέγχου.

Ο μπάτσος έσκυψε το κεφάλι του και κοίταξε μέσα στο αυτοκίνητο. «Κι εσείς, κύριοι».

Ο Κομίσκι έβαλε τα χέρια του στο ταμπλό. Ο Χιουζ στην πλάτη της θέσης του συνοδηγού. Ο ΜακΣόρλεϊ κρατούσε σφιχτά το τιμόνι και παρατηρούσε το πρόσωπο του μπάτσου. Το δέρμα του είχε ένα βαθύ σοκολατένιο χρώμα. Δεν ήταν το επιφανειακό μαύρισμα ύστερα από μία εβδομάδα στην παραλία. Τα χείλη του έμοιαζαν σαν να είχαν ψηθεί σε κάποιον άνυδρο τόπο και γυάλιζαν από το βούτυρο κακάο που είχε βάλει στα σκασίματα. Από το μυαλό του ΜακΣόρλεϊ πέρασε αστραπιαία η εικόνα αυτού του μπάτσου να σέρνεται σε μια έρημο και τον τρομοκράτησε, χωρίς όμως να μπορεί να καταλάβει γιατί.

Δεν έβλεπε τα χέρια του μπάτσου, μέχρι που τα άπλωσε και τράβηξε το κλειδί από τη μίζα. Φορούσε μαύρα δερμάτινα γάντια, που έδειχναν ακριβιά.

«Τι θέλετε;» ρώτησε ο ΜακΣόρλεϊ. Η φωνή του πνίγηκε στον λαιμό του.

Ο μπάτσος στάθηκε όρθιος και έριξε μια ματιά στον δρόμο πίσω τους. «Δεν φοράτε ζώνη. Υπάρχει λόγος;»

«Την ξέχασα» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. Έριξε μια ματιά στο καθρεφτάκι, γνωρίζοντας τι θα έβλεπε. Το βαν βγήκε από τη διασταύρωση και έστριψε προς το μέρος τους.

Η μπατσίνα πλησίασε την πλευρά του συνοδηγού. Έσκυψε και κοίταξε μέσα, πρώτα τον Κομίσκι, μετά τον Χιουζ. Ο Κομίσκι έσκασε ένα αχνό χαμόγελο. Εκείνη δεν ανταπέδωσε.

«Δεν αρκεί αυτό» είπε ο μαυρισμένος μπάτσος. «Δεν θέλετε να πάρετε βαθμούς στο point system, έτσι δεν είναι;»

Η εικόνα του βαν γέμισε το καθρεφτάκι. Η μπατσίνα τού έκανε νόημα να σταματήσει δίπλα στο Focus. Ο μαυρισμένος μπάτσος έχωσε το χέρι του μες στο αμάξι και πάτησε το κουμπί που άνοιγε το πορτμπαγκάζ. Όταν το αυτοκίνητο ήταν καινούργιο, πεταγόταν κι άνοιγε τουλάχιστον δεκαπέντε εκατοστά, αλλά τώρα πια κρεμόταν χαλαρό. Η μπατσίνα πήγε στο πίσω μέρος του Focus και άνοιξε το πορτμπαγκάζ, που έκανε έναν ήχο σαν παράπονο. Ο δροσερός, νοτισμένος αέρας χάιδεψε τον σβέρκο του ΜακΣόρλεϊ. Η μυρωδιά κοπριάς από τα γύρω χωράφια ανακατευόταν με την ξινίλα του ιδρώτα του.

Οι δυο άντρες έμειναν στην καμπίνα του βαν, αλλά ο ΜακΣόρλεϊ άκουσε βαριά βήματα από το εσωτερικό του και ύστερα τις πίσω πόρτες του ν' ανοίγουν. Έκανε να τεντώσει τον λαιμό του για να δει, αλλά πίσω του καθόταν ο μαυρισμένος μπάτσος χαμογελώντας.

Ο ΜακΣόρλεϊ εξέτασε το πρόσωπο του μπάτσου και μεμιάς άκουσε τις ιστορίες που έλεγαν οι ρουτίδες και τα σκασίματα: Είχε βρεθεί σε κάποιον γυμνό ξερότοπο, είχε συρθεί μες στο χώμα, είχε κυνηγήσει τη λεία του. Ίσως στο Ιράκ, ίσως στο Αφγανιστάν. Ίσως κάπου που οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί δεν θα ομολογούσαν ποτέ. Και τώρα ήταν εδώ, όχι πολύ μακριά από τα ιρλανδικά σύνορα, με το ηλιοκαμένο πρόσωπό του ανέκφραστο και σκληρό. Άλλη μια δουλειά ρουτίνας.

«Δεν είσαι μπάτσος» είπε ο ΜακΣόρλεϊ.

Το σκληρό χαμόγελο στα χείλη του μπάτσου δεν τρεμόπαιξε καν. «Πού πηγαίνετε σήμερα, κύριε;»

«Είπα, δεν είσαι μπάτσος. Τι θέλεις;»

Ανάμεσα στα δύο οχήματα ακούστηκαν βήματα προς διάφορες κατευθύνσεις. Κάτι έτριξε σαν να σερόνταν στο δάπεδο του

βαν. Φωνές έδιναν εντολές, χαμηλόφωνα αλλά με ένταση. Ο μπάτσοσ κοίταζε σταθερά τον ΜακΣόρλεϊ στα μάτια.

Μια φωνή είπε:

«Με το τρία. Ένα, δύο, τρία... χραπ!».

Το Focus κλυδωνίστηκε κι έκατσε στον πίσω άξονά του σαν να είχαν πετάξει κάτι τρομερά βαρύ στο πορτμπαγκάζ.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» ρώτησε ο Κομίσικι.

Ο Χιουζ γύρισε να δει, αλλά τον εμπόδιζε η εταζέρα του αυτοκινήτου. Ο ΜακΣόρλεϊ παρατήρησε το φως ν' αλλάζει στον καθρέφτη του. Ήθελε να κλάψει, αλλά το έπνιξε. Άκουσε πάλι βήματα κι έπειτα τον βαρύ ήχο ποδιών που ξανασκαρφάλωναν στο βαν. Το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου έκλεισε με θόρυβο, και ο ΜακΣόρλεϊ είδε από το πίσω παράθυρο την μπατσίνα κι έναν γεροδεμένο άντρα. Η εταζέρα δεν ξαναμπήκε στη θέση της. Κάτι την έσπρωχνε αποκάτω.

Η μπατσίνα κρατούσε έναν αθλητικό σάκο. Ο γεροδεμένος άντρας ένα αυτόματο. Έμοιαζε με το G3 της Χέκλερ εντ Κοχ, με το οποίο ο ΜακΣόρλεϊ είχε ανοίξει πυρ πίσω από μια παμπ στο Νιούρι πριν από χρόνια. Ο άντρας πλησίασε την πλευρά του οδηγού σημαδεύοντας τον ΜακΣόρλεϊ με το όπλο.

Ο ΜακΣόρλεϊ ένιωσε ζεστά δάκρυα ν' ανεβαίνουν στα μάτια του. Σιγά μην έκλαιγε. Τα κατάπιε. Η πίσω πόρτα από την πλευρά του συνοδηγού άνοιξε. Έριξε μια μάτια πίσω από τον ώμο του.

Η μπατσίνα άπλωσε το χέρι της και πέταξε μέσα κάτι μεταλλικό, που προσγειώθηκε μ' έναν γδούπο πάνω στη μοκέτα ανάμεσα στα πόδια του Χιουζ.

«Σκατά» είπε ο Χιουζ, προσπαθώντας ν' απομακρυνθεί απ' οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό.

Πέταξε και κάτι ακόμα, που χτύπησε πάνω στο άλλο αντικείμενο κι έκανε έναν μεταλλικό ήχο.

«Αχ Χριστέ μου» είπε ο Χιουζ, κλαψουρίζοντας και βαριανασαίνοντας.

Η γυναίκα έβγαλε δύο μεγάλους κυλίνδρους από τον σάκο. Ο ΜακΣόρλεϊ τους κοίταξε για μια στιγμή προσπαθώντας να κα-

ταλάβει τι ήταν αυτό που έβλεπε, ώσπου αναγνώρισε τις δίδυμες κάννες μιας καραμπίνας. Την ακούμπησε ανάμεσα στα πόδια του Χιουζ, με το κοντάκι κάτω και τις μακριές κάννες πάνω στον μηρό του.

«Σκατά, όπλα είναι» είπε ο Χιουζ, καθώς έκλεινε η πόρτα. «Τι γίνεται, Γιουτζίν;»

Ο ΜακΣόρλεϊ κοίταξε τον μαυρισμένο μπάτσο. Εκείνος χαμογέλασε, του έκλεισε το μάτι και μετά έκλεισε και την πόρτα του οδηγού. Σήκωσε ψηλά το κλειδί του αυτοκινήτου, το έδειξε στον ΜακΣόρλεϊ και το πάτησε δύο φορές. Οι ασφάλειες κλείδωσαν μ' ένα γουργούρισμα. Ο μπάτσος έβαλε το κλειδί στο καπό, ακριβώς κάτω από το παρμπρίζ.

«Χριστέ μου» είπε ο ΜακΣόρλεϊ.

«Τι κάνουν, Γιουτζίν;» ρώτησε ο Κομίσκι.

«Αχ Χριστούλη μου» ο ΜακΣόρλεϊ έκανε τον σταυρό του. Η κύστη του κόντευε να σκάσει. Κρατήθηκε.

Οι δύο μπάτσοι, που ο ΜακΣόρλεϊ ήξερε ότι δεν ήταν καθόλου μπάτσοι, ξαναμπήκαν στο Skoda και απομακρύνθηκαν. Το βαν έκοψε ταχύτητα περνώντας μπροστά από το Focus. Ο άντρας με το αυτόματο χαμογέλασε πλατιά στον ΜακΣόρλεϊ. Σκαρφάλωσε στο πίσω μέρος του βαν και τον σημάδεψε με το όπλο.

Ο Κομίσκι δοκίμασε ν' ανοίξει. «Άνοιξε τις κλειδαριές» είπε.

«Δεν μπορώ» απάντησε ο ΜακΣόρλεϊ. Δάκρυα αυλάκωναν τα μάγουλά του. «Το κάθαρμα διπλοκλείδωσε. Ανοίγουν μόνο με το κλειδί».

Το βαν απομακρύνθηκε μαρσάροντας. Ο άντρας με το αυτόματο τους κούνησε το χέρι. Η κύστη του ΜακΣόρλεϊ δεν άντεξε.

«Αχ Θεέ μου» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. «Για όνομα του Θεού, ρε παιδιά».

Ο Κομίσκι κοπάνησε το παράθυρο με τον αγκώνα του. Ξανά. Ο Χιουζ πήρε την καραμπίνα και χτύπησε με το κοντάκι το πίσω τζάμι.

Ο ΜακΣόρλεϊ ήξερε πως ήταν άσκοπο. «Αχ Χριστέ μου, παιδιά».

Ο Χιουζ χτύπησε το τζάμι ξανά. Θρυμματίστηκε. Κινήθηκε

άτσαλα προς το άνοιγμα. Ο Κομίσκι προσπάθησε να περάσει στο πίσω κάθισμα και να τον ακολουθήσει.

Το νερό της βροχής έτρεχε ποτάμι στο παρμπρίζ, καθώς το βαν χανόταν στο βάθος του δρόμου. Ο Χιουζ μούγκριζε προσπαθώντας να χωρέσει τους ώμους του στο άνοιγμα.

«Χριστέ μου» ψιθύρισε ο ΜακΣόρλεϊ. «Χριστέ μου, παιδιά, μας σκότωσαν».

Μόλις που πρόλαβε ν' ακούσει το «ΠΟΠ» του πυροκροτητή, πριν διαλυθεί κάτω απ' τη γροθιά του Θεού.

2

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Τζακ Λένον ήξερε ότι ήταν σκοτοδουλειά, αλλά οι επιλογές που είχε ήταν ξεκάθαρες: Είτε να προσέχει τον Ντάντι Άντι Ράνκιν και τον Ρόντνεϊ Κρόζιερ που θα συναντιούνταν σε μια σιχαμερή καφετέρια στη Σάντι Ρού¹ είτε να περάσει την υπόλοιπη εβδομάδα δακτυλογραφώντας σημειώσεις για την Εισαγγελία. Τα κωλομέρια του ακόμη ήταν πιασμένα απ' όλες εκείνες τις αγγαρείες που του φόρτωσαν την προηγούμενη χρονιά. Να του έλειπε το βύσσινο.

Την πληροφορία τούς την είχε δώσει η C3 ή αλλιώς ο Ειδικός Κλάδος,² όπως την ξέρουν οι περισσότεροι. Ο Ράνκιν και ο Κρόζιερ, δύο από τους πιο επιφανείς Πιστούς του Μπέλφαστ, θα συναντιούνταν στο μαγαζί της Σίλβια για να τακτοποιήσουν μια διαφωνία, που μέχρι στιγμής είχε στείλει πέντε στο νοσοκομείο. Ένας από αυτούς είχε χάσει το μάτι του κι ένας άλλος ανέπνεε από ένα σωληνάκι στον λαιμό του, αλλά κανένας δεν είχε πεθάνει ακόμη. Κι έπρεπε να παραμείνει έτσι.

Οι μικροσυγκρούσεις ανάμεσα στους Πιστούς ήταν μια διαρκής ενόχληση. Κάθε λίγο και λιγάκι, έπειτα από κάποια διαμάχη, κάνα δυο καθάρματα κατέληγαν με τα κεφάλια τους σπασμένα. Κάποιες φορές όμως οι συγκρούσεις ξέφευγαν και σκοτώνονταν άνθρωποι. Κανείς στο Σώμα δεν ενδιαφερόταν αν θα σκοτωνόταν

ένας παραπάνω έμπορος ναρκωτικών, αλλά κάτι τέτοιο δημιουργούσε εκνευρισμό στους πολιτικούς και τον Τύπο. Συν τοις άλλοις, είχε και απίστευτη χαρτοδουλειά. Γι' αυτό, καλό ήταν να παρακολουθούν από κοντά τα πράγματα, να προσπαθούν να τα αναχαιτίζουν. Αυτό είχε πει ο αστυνόμος Απρίτσαρντ όταν ανέθεσε τη δουλειά στον Λένον. Ο Λένον ήταν σε διαθεσιμότητα από τότε που έχασε τη θέση του στην Κύρια Ανακριτική Ομάδα, κι έτσι μια τέτοια δουλειά που θα τον κρατούσε απασχολημένο ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να σκεφτεί. Παρατηρούσε και κατέγραφε, έβλεπε ποιος μιλούσε με ποιον, έκρινε αν οι επαφές ήταν φιλικές ή φορτισμένες, βεβαιωνόταν ότι η κατάσταση δεν θα έβγαινε εκτός ελέγχου.

Ο Λένον παρακολουθούσε την καφετέρια από ένα βανάκι της Εταιρείας Ύδρευσης. Πάρκαρε σ' έναν παράδρομο απέναντι, ακούμπησε το μεσημεριανό του φαγητό κι ένα φλασάκι στο ταμπλό και άνοιξε την Μπέλφαστ Τέλεγκραφ. Είχε απλώσει τις σελίδες εδώ και δεκαπέντε λεπτά πάνω στο τιμόνι και είχε βολευτεί.

Ο Ράνκιν και ο Κρόζιερ κάθονταν δίπλα στο παράθυρο. Ο Λένον τούς έβλεπε πεντακάθαρα, αλλά δεν τους άκουγε. Δεν είχαν λεφτά να βάλουν κοριοίς. Ο Ειδικός Κλάδος δεν ενδιαφερόταν και πολύ γι' αυτούς τους δύο κι έτσι έκρινε πως δεν άξιζαν τα έξοδα. Απλώς έπρεπε να έχει τα μάτια του δεκατέσσερα, δεν χρειαζόταν τίποτα παραπάνω. Ακριβώς, σκέφτηκε ο Λένον, σκατοδουλειά. Αναρωτιόταν αν ήθελαν απλώς να τον διώξουν από το γραφείο.

Οι δύο στόχοι πλησίασαν ο ένας τον άλλο. Η κοντινή απόσταση μεταξύ τους πρόδιδε ότι μιλούσαν χαμηλόφωνα, έστω κι αν οι εκφράσεις τους έδειχναν κάτι άλλο. Ο Κρόζιερ φορούσε ένα μπλουζάκι της Γκλάσκοου Ρέιντζερς, που άφηγε ακάλυπτα τα θαμπά τατουάζ στα γερά χέρια του. Ο Ράνκιν φορούσε γκρι κοστούμι και ροζ πουκάμισο, ανοιχτό στον λαιμό ώστε να φαίνεται η βαριά, χρυσή αλυσίδα του. Το πορτοκαλί του μαύρισμα έκανε τα δόντια του να φαίνονται αφύσικα λευκά. Η Σίλβια Μπάροουζ, ιδιοκτήτρια της καφετέριας από τότε που πρωτοά-

νοιξε στις αρχές της δεκαετίας του '70, ακούμπησε ανάμεσά τους δυο κούπες που άχνιζαν. Δεν στάθηκε για κουβέντα. Ούτε που την πρόσεξαν.

Ο Λένον έγραφε κάτι πρόχειρα στο σημειωματάριο που είχε στα πόδια του και κοίταζε το ρολόι του. Είχαν περάσει είκοσι λεπτά από τότε που είχε φτάσει, δέκα από την άφιξη του Κρόζιερ και ούτε πέντε από τότε που τον συνάντησε ο Ράνκιν. Χασμουρήθηκε και τεντώθηκε. Τελικά, ίσως η γραφική δουλειά της Εισαγγελίας να μην ήταν και τόσο κακή.

Πριν από μερικές εβδομάδες ανήκε στην Κύρια Ομάδα Ανακρίσεων. Ήταν ο αμέσως επόμενος από τον αστυνομικό επιθεωρητή Τζιμ Τόμσον. Καλή δουλειά, κανονική δουλειά, που ταίριαζε σε αστυνομικό του βαθμού του. Τα γάμησε όλα για μια κλήση υπέρβασης ορίου ταχύτητας που προσπάθησε να σβήσει για κείνο το αρχίδι τον Ρόσκο Πάτερσον. Ο τροχονόμος, ο αστυφύλακας Τζόζεφ Μουρ, το έπαιξε και καλά σωστός όταν ο Λένον προσπάθησε να τον ρίξει.

Ο Λένον τού είχε εξηγήσει πως δεν ήταν για τις εξήντα λίρες, τα λεφτά δεν ήταν πρόβλημα. Ο Ρόσκο είχε πολλά λεφτά. Ο Λένον μπορεί να το είπε δύο φορές αυτό, δεν θυμόταν. Το θέμα ήταν ότι δεν τον έπαιρνε να φορτωθεί με άλλους τρεις βαθμούς το δίπλωμά του στο point system. Η κατάσταση εντάθηκε όταν ο Μουρ, που ήταν ένας από τους Καθολικούς που είχαν προσληφθεί πρόσφατα για να γεμίσουν τα κενά μετά τις μεταρρυθμίσεις Πάτεν,³ ρώτησε γιατί ο Λένον έπαιζε το κεφάλι του για έναν μαλάκα Ούνο⁴ σαν τον Ρόλαντ «Ρόσκο» Πάτερσον. Ο Λένον ήξερε ότι δεν έπρεπε να βουτήξει τον Μουρ από τον λαϊμό και να τον κολλήσει στο παράθυρο και γι' αυτό του ζήτησε συγγνώμη την επομένη. Αυτό που δεν ήξερε όμως ήταν ότι ο Μουρ πήγε στον αστυνόμο Απρίτσαρντ και ισχυρίστηκε πως ο Λένον είχε προσπαθήσει να τον δωροδοκήσει εκ μέρους ενός γνωστού Πιστού παραστρατιωτικού.

Έτσι, ο Λένον βρέθηκε στο γραφείο του Απρίτσαρντ αντιμέτωπος με το δίλημμα είτε να πάρει άδεια άνευ αποδοχών είτε

να περάσει πειθαρχικό. Αν δεν είχε παρέμβει ο παλιός τους φίλος, ο αστυνομικός αρχιεπιθεωρητής Νταν Χιούιτ, η μόνη επιλογή που θα είχε ήταν το πειθαρχικό. Ο Απρίτσαρντ θύμισε στον Λένον ότι ο φάκελός του δεν ήταν αφεγάδιαστος και πως η πειθαρχική παραπομπή δεν θα του έκανε καλό, ακόμα κι αν οι ισχυρισμοί δεν μπορούσαν ν' αποδειχτούν.

Ο Λένον προτίμησε να φύγει. Έμεινε στο σπίτι τρεις μέρες, ώσπου βαρέθηκε. Την τέταρτη μέρα μπήκε σ' ένα αεροπλάνο και πέταξε για Βαρκελώνη. Το ξενοδοχείο ήταν φρίκη. Υποτίθεται ότι εκεί είχε μείνει ο Τζορτζ Όργουελ κατά τον Ισπανικό Εμφύλιο. Κρίνοντας από την όψη του, μάλλον το είχε διαλέξει για την ταπετσαρία. Τουλάχιστον όμως το μπαλκόνι του έβλεπε στη Λας Ράμπλας, και ο καιρός τού επέτρεπε να κάθεται εκεί τα απογεύματα μ' ένα κουτάκι San Miguel και να παρατηρεί τους τουρίστες και τους ντόπιους ν' αποφεύγουν ο ένας το βλέμμα του άλλου στον δρόμο που απλωνόταν μπροστά του. Τα μεσάνυχτα γυρνούσε στα τάπας μπαρ ψάχνοντας για Αμερικανίδες ή Αγγλίδες που θα γοήτευε με την προφορά του. Τα περισσότερα βράδια το κατάφερνε.

Όταν επέστρεψε από τη Βαρκελώνη, ένιωθε άχρηστος, κανείς δεν τον χρειαζόταν. Μόνο ευκαιρίες για άθλιες, ασήμαντες δουλειές τού παρουσιάζονταν, σαν κι αυτή εδώ.

Ο Ράνκιν και ο Κρόζιερ τώρα χειρονομούσαν πιο έντονα. Τόνιζαν αυτά που έλεγαν πιέζοντας ένα ένα τα δάχτυλά τους πάνω στο τραπέζι. Οι κούπες τραντάζονταν. Ο Λένον ανοιγόκλεισε τα μάτια του για να εστιάσει καλύτερα, ανακάθισε στη θέση του κι έσκιψε μπροστά.

Ο Κρόζιερ κρατούσε τα χέρια του ψηλά, με τις παλάμες ανοιχτές, προσπαθώντας να κατευνάσει τον άλλο άντρα. Ο Ράνκιν φαινόταν να μην το ανέχεται. Κούνησε το δάχτυλό του μπροστά στον Κρόζιερ. Ο Κρόζιερ ακούμπησε πίσω και κρέμασε απογοητευμένος τους ώμους του.

Ο Λένον έριξε μια ματιά στο σημειωματάριό του και κατέγραψε την αλλαγή στο ύφος. Όταν σήκωσε ξανά το βλέμμα του, ο Κρόζιερ στεκόταν όρθιος, έτοιμος να φύγει.

Κλεμμένες ψυχές

*Για την Τζο
και όλα όσα έρθουν*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΓΚΑΛΙΑ

Αίμα, ζεστό, στα χέρια της. Κόκκινο. Το πιο βαθύ κόκκινο που είχα δει ποτέ της. Το μυαλό της τρέκλιζε, η όρασή της χανόταν μέσα σε ένα μαύρο τούνελ.

Μη, μη λιποθυμήσεις.

Η Γκάλια πήρε βαθιά ανάσα, εισέπνευσε αέρα και μαζί μια μεταλλική μυρωδιά, που κατέβηκε κατευθείαν στο στομάχι της και το 'κανε να σφιχτεί σαν γροθιά. Ένωσε χολή να ανεβαίνει στον λαιμό της. Κατάπιε.

Τα πόδια του άντρα τινάχτηκαν, μόλις η Γκάλια δοκίμασε να βγάλει απ' τη σάρκα του το γυαλί. Η μια του άκρη ήταν τυλιγμένη με μια λωρίδα σεντόνι – η λαβή του αυτοσχέδιου όπλου της. Αναπήδησε τρομαγμένη. Ο άντρας την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Η Γκάλια έστριψε το γυαλί, που βρήκε σε κάτι σκληρό βαθιά μες στον λαιμό του, ώσπου κάτι σαν να 'σπασε. Η λεπίδα γλίστρησε και βγήκε απ' το δεύτερο στόμα που πλέον έχασκε κάτω από το πιγούνι του. Αίμα ξεχύθηκε απ' την πληγή και έβαψε κόκκινο το κίτρινο μπλουζάκι της Εθνικής Λιθουανίας που φορούσε ο άντρας.

Η Γκάλια έκανε ένα βήμα πίσω, καθώς το αίμα απλωνόταν στο δάπεδο από λινέλαιο και πλησίαζε σιγά σιγά στα γυμνά της πόδια, ώσπου έφτασε στα δάχτυλά της, σαν ζεστό φιλί από τον ετοιμοθάνατο άντρα που κατέρρεε πάνω στον τοίχο και τα μάτια του σκοτεινιάζαν.

Ένα ουρλιαχτό ανέβηκε από τα σωθικά της, αλλά το παγίδευσε πίσω από τα δόντια της, κλείνοντας σφιχτά το στόμα με το ελεύθερο χέρι της. Ένωσε την παλάμη της λεία στα χείλια της και τη γεύτηκε.

Το στομάχι της σφίχτηκε και αμέσως μετά εμετός κύλησε

ανάμεσα στα δάχτυλά της. Τα γόνατά της λύθηκαν. Το πάτωμα ερχόταν καταπάνω της γρήγορα, σαν τρένο. Σωριάστηκε στο υγρό και ζεστό δάπεδο, προσπάθησε να απομακρυνθεί, αλλά τα γυμνά της πόδια γλιστρούσαν ολοένα.

Πάλι η ανάγκη να ουρλιάξει, κι αυτή τη φορά δεν μπόρεσε να την καταπνίξει. Παρόλο που ήξερε ότι μπορεί να σήμαινε τον θάνατό της, η Γκάλια άφησε το ουρλιαχτό να ξεχυθεί από μέσα της, ίδιο τρομαγμένο πουλί που δραπέτευε από το κλουβί του, το στήθος της. Το ουρλιαχτό έκλειψε και το τελευταίο ίχνος αέρα από τα πνευμόνια της. Πήρε ανάσα, έβηξε, άλλη μια ανάσα, και ανέκτησε τον έλεγχο του μυαλού της.

Προσπάθησε να αφουγκραστεί παρά το βουητό στα αυτιά της.

Σιωπή. Άκουγε μόνο ένα πνιχτό κόχλασμα από τον λαϊμό του άντρα. Κι έπειτα, έναν χτύπο στην πόρτα του υπνοδωματίου. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της, δάκρυα μικρού τρομαγμένου κοριτσιού, αλλά ανοιγόκλεισε γρήγορα τα βλέφαρά της, για να τα διώξει. Δεν ήταν κοριτσάκι, έπαψε να είναι από τότε που πέθανε ο πατέρας της, κοντά μια δεκαετία τώρα.

Σκέψου, σκέψου, σκέψου.

Στα ματωμένα χέρια της κρατούσε ακόμη τη γυάλινη λεπίδα, η μύτη έλειπε, το πανί είχε ποτίσει. Ίσως να μπορούσε να τους εμποδίσει. Ίσως, αν έβλεπαν τον φίλο τους νεκρό, να καταλάβαιναν ότι θα μπορούσε να κάνει το ίδιο και σ' εκείνους.

Κι άλλος χτύπος, πιο δυνατός. Το πόμολο της πόρτας τραντάχτηκε.

«Τόμας;»

Φόβος την κυριεύσε. Όχι, δεν μπορούσε να τους εμποδίσει με αυτό το σπασμένο γυαλί. Πάλι η επιθυμία να κλάψει. Την έδιωξε ξανά.

«Τόμας;» Η φωνή τραύλισε κι άλλα λόγια. Η Γκάλια ήξερε λίγα λιθουανικά, αλλά όχι αρκετά ώστε να καταλάβει τις μεθυσμένες ερωτήσεις πίσω από την πόρτα.

«Είσαι καλά;» Άλλη φωνή, τα έντονα ένρινα αγγλικά αυτού του παράξενου, κρούου τύπου. «Κοίτα μην της αφήσεις σημάδια».

Πόσοι ήταν; Η Γκάλια είχε ακούσει τις φωνές τους πρωτότερα, την ώρα που έρχονταν. Οι δύο μιλούσαν λιθουανικά. Ο ένας Λιθουανός τώρα κείτονταν στο πάτωμα δίπλα της. Ο τρίτος μιλούσε αγγλικά με προφορά τόσο έντονη, που πρέπει να ήταν ιρλανδική. Ένα από τα δύο αδέρφια, σκέφτηκε. Μετά από μια βδομάδα που είχε περάσει ακούγοντας τις κουβέντες τους πίσω από την κλειδωμένη πόρτα, είχε μάθει ότι ο ένας λεγόταν Μαρκ κι ο άλλος Σαμ. Μόνο ο ένας τους είχε έρθει απόψε.

«Τόμας;» Ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. «Κόφ' τις μαλακίες. Θα σπάσω την πόρτα, αν δεν ανοίξεις».

Η Γκάλια στηρίχτηκε στα γόνατα και σηκώθηκε, ο αέρας πάγωνε τη μουσκεμένη κοιλιά και τους μηρούς της. Το απλό γκριζοφούτερ και η φόρμα που της είχαν δώσει βρίσκονταν πάνω στην τουαλέτα. Τα άρπαξε και τα φόρεσε αλλάζοντας συνέχεια χέρι στο γυαλί, χωρίς να το αφήνει. Ένωσε το ύφασμα να κολλάει στο αίμα. Ίσως ήταν μια ανοησία και μισή, αλλά ντυμένη ένιωθε πιο ασφαλής. Με κάθε χτύπημα, η πόρτα τρανταζόταν. Ο άλλος Λιθουανός βλαστήμησε.

«Γαμώ την τρέλα μου» είπε ο Ιρλανδός.

Η Γκάλια ανοιγόκλεισε τα μάτια, καθώς η πόρτα τραντάχτηκε στην κάσα κι ο θόρυβος αντήχησε στο δωμάτιο. Οπισθοχώρησε προς τη γωνία, κρατώντας σφιχτά το γυάλινο λεπίδι μπροστά της. Χτύπησαν ξανά, δυνατά, και ο γλόμπος πάνω από το κεφάλι της άρχισε να κουνιέται πέρα δώθε σαν εκκρεμές. Χώθηκε στη γωνία. Κρατούσε το γυαλί στο ύψος των ματιών της. Το χέρι της έτρεμε.

Προσευχήθηκε στη γιαγιά της, στη γυναίκα που πάντα την προστάτευε –εκείνη και τον αδερφό της– από όταν έμειναν ορφανοί. Η γιαγιά είχε σταθεί μάνα τους από τότε που θυμόταν η Γκάλια. Τώρα η μάνα ήταν μες στο χώμα, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, και δεν μπορούσε πια να την προστατεύσει. Η Γκάλια προσευχήθηκε στην ψυχή της μάνας, παρόλο που δεν πίστευε σε τέτοια πράγματα. Προσευχήθηκε να κοιτάζε από ψηλά την εγγόνα της και να τη λυπηθεί. *Αχ, σε παρακαλώ, μάνα, κατέβα να με πάρεις αποδώ, σε παρακαλώ, μάνα, σε παρ...*

Η πόρτα άνοιξε απότομα, χτύπησε στον τοίχο και έκανε γκελ. Ο Λιθουανός μπήκε μέσα και την μπλόκαρε με τον ώμο του. Ο Ιρλανδός τον ακολούθησε. Μόλις είδαν τον νεκρό άντρα, σταμάτησαν.

Ο Λιθουανός έκανε τον σταυρό του.

Ο Ιρλανδός είπε: «Γαμώ το κέρατό μου».

Η Γκάλια χώθηκε στη γωνία, να γίνει όσο πιο μικρή μπορούσε, λες και δεν θα την έβλεπαν αν ζάρωνε εκεί πέρα.

Ο Λιθουανός βλαστημούσε κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Έτριψε τα χείλια του με το μεγάλο χέρι του.

«Χριστέ μου, Ντάριους» έκανε ο Ιρλανδός «είναι νεκρός;».

«Έτσι φαίνεται» είπε ο Ντάριους.

«Τι κάνουμε;»

Ο Ντάριους κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω».

Ο Σαμ –ήταν σίγουρη ότι ήταν ο Σαμ– είπε: «Γαμώ το κέρατό μου».

«Είμαστε νεκροί, όλοι μας» είπε ο Ντάριους.

«Τι;»

«Ο Αρτούρας» είπε ο Λιθουανός. «Θα μας σκοτώσει και τους δύο. Και τον αδερφό σου».

«Μα δεν...» ψέλλισε ο Σαμ.

«Δεν έχει σημασία. Είμαστε όλοι νεκροί». Έδειξε με το χοντρό του δάχτυλο στη γωνία. «Εξαιτίας της».

Ο Σαμ γύρισε και κοίταξε την Γκάλια. Εκείνη σήκωσε τη γυάλινη λεπίδα και μαχαίρωσε τον αέρα μπροστά της.

«Γιατί το 'κανες αυτό;» ρώτησε ο Ντάριους, με το πρόσωπό του πανιασμένο από απελπισία.

Η Γκάλια σφύριξε απειλητικά, γράφοντας μια αφίδα με το γυαλί μπροστά του, στο ύψος των ματιών του.

«Χαλάς το σάλιο σου» είπε ο Σαμ. «Δεν μιλάει αγγλικά».

Η Γκάλια καταλάβαινε τα πάντα. Έπνιξε ένα γελάκι που τους εξαπατούσε, ένωσε το μυαλό της να ανεμίζει σαν σημαία, έτοιμο να ελευθερωθεί. Για μια στιγμή σκέφτηκε να το αφήσει ελεύθερο, να αφήσει να παρασυρθεί από την παράνοια, αλλά η μάνα δεν

την είχε μάθει να τα παρατάει τόσο εύκολα. Έδειξε τα δόντια της και έτεινε ξανά τη λεπίδα προς το μέρος τους.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Σαμ.

«Θα τον ξεφορτωθούμε» είπε ο Λιθουανός.

Τα μάτια του Σαμ γούρλωσαν. «Δηλαδή τι, θα τον παρατήσουμε;»

«Θα πούμε: Αρτούρας, ο αδερφός σου ήρθε εδώ, την έβγαλε έξω, δεν ξανάρθε. Ο Αρτούρας θα ρωτήσει πού πήγε, θα πούμε δεν ξέρουμε».

«Θα μας πιστέψει;» ρώτησε ο Σαμ.

Ο Λιθουανός ανασήκωσε τους ώμους. «Αν πούμε την αλήθεια, είμαστε νεκροί. Αν ο Αρτούρας δεν μας πιστέψει, νεκροί πάλι. Ποια η διαφορά;»

Ο Σαμ έδειξε με το κεφάλι προς τη γωνία. «Κι αυτή;»

«Εσύ τι λες;» είπε ο Λιθουανός.

Ο Σαμ ανοιγόκλεισε τα μάτια και τον κοίταξε.

«Εμπρός». Ο Λιθουανός παραμέρισε. «Πάρε το stiklas».

«Τι να πάρω;» ρώτησε ο Σαμ.

«Το stiklas, το stiklas». Ο Λιθουανός έψαχνε να βρει τη λέξη. «Γυαλί. Πάρ' το γυαλί από το χέρι της».

Ο Σαμ πλησίασε, με τα χέρια ψηλά. «Ήρεμα, καλή μου. Ήρεμα».

Η Γκάλια τού επιτέθηκε, παραλίγο να τον πετύχει στον πήχη του χεριού του.

«Γαμώτο!» Ο Σαμπισωπάτησε.

Ο Ντάριους τον έσπρωξε ξανά προς το μέρος της. «Πάρ' της το».

«Παράτα μας, εσύ να της το πάρεις».

Ο Λιθουανός βλαστήμησε, τον παραμέρισε βίαια και προχώρησε ορμητικός. Η Γκάλια κούνησε απειλητικά τη γυάλινη λεπίδα μπροστά του, αλλά εκείνος την έπιασε εύκολα από τον καρπό με μία κίνηση. Τον έστριψε δυνατά και η λεπίδα έπεσε στο πάτωμα.

Το χοντρό του χέρι τυλίχτηκε σαν φίδι γύρω από τον λαιμό της και, λίγο προτού όλα βυθιστούν στο σκοτάδι, η Γκάλια μύρισε δέρμα και φτηνό αφτερσέιβ.

Ονειρεύτηκε τα τραχιά χέρια της μάνας και ζεστό φωμί, καθώς και την εποχή που ήξερε το Μπέλφαστ μόνο ως εκείνο τον άθλιο τόπο για τον οποίο λέγανε καμιά φορά στο ραδιόφωνο.

2

Ουρλιαχτά ξύπνησαν τον αστυνομικό επιθεωρητή Τζακ Λένον. Τινάχτηκε όρθιος στον καναπέ. Πριν από πόση ώρα τον είχε πάρει ο ύπνος; Όχι πολλή. Η ταινία έπαιζε ακόμη στην τηλεόραση.

Άλλο ένα ουρλιαχτό και σηκώθηκε. Είχε περάσει μια βδομάδα ή και λίγο παραπάνω από την τελευταία φορά που η Έλεν είχε πεταχτεί στον ύπνο της ουρλιάζοντας από τους εφιάλτες που καραδοκούσαν εκεί.

Η κόρη του είχε δει με τα ίδια της τα μάτια πιο πολύ πόνο απ' όσο θα έπρεπε να δει οποιοσδήποτε άνθρωπος. Ο Λένον εκπλησσόταν ακόμη που η κοπέλα μπορούσε να λειτουργεί, που είχε την εσωτερική δύναμη να συνεχίζει. Ίσως ήταν το πείσμα που είχε κληρονομήσει από τη μητέρα της, η οποία είχε πεθάνει δίπλα της. Ο Λένον είχε αφήσει το πτώμα της Μαρί ΜακΚένα να το καταβροχθίσουν οι φλόγες, όταν έβγαλε την Έλεν αναίσθητη, στα χέρια, από εκείνο το σπίτι κοντά στην Ντρόχεντα. Η Έλεν ποτέ δεν είπε κουβέντα για το τι συνέβη εκεί. Ίσως να μη θυμόταν, ή απλώς να μην ήθελε να αφηγηθεί τα γεγονότα. Όπως και να 'χε, ο Λένον αισθανόταν ανακούφιση. Δεν ήξερε αν θα άντεχε να τ' ακούσει από τα χείλια της.

Πήγε στο δωμάτιό της ανήσυχος, άνοιξε την πόρτα και άναψε το φως. Η Έλεν τον κοίταζε κάτω από το κουβαριασμένο πάπλωμα, χωρίς να δείχνει να τον αναγνωρίζει. Ούρλιαξε ξανά.

Ο Λένον γονάτισε δίπλα της, άγγιξε με το χέρι του το μάγουλό της. Είχε μάθει να μην παίρνει το παιδί αγκαλιά όταν ξυπνούσε κατατρεγμένο από νυχτερινούς τρόμους, καθώς το σοκ παρα- ήταν μεγάλο για εκείνη.

«Εγώ είμαι» είπε. «Ήρθε ο μπαμπάς. Όλα καλά».

Η Έλεν τον κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, και το πρόσωπό της μαλάκωσε σιγά σιγά. Ο Λένον σχεδόν είχε ξεχάσει πόσο μεγάλη φαινόταν όταν ξυπνούσε από εφιάλτη, ένα κοριτσάκι εφτά χρονών που κουβαλούσε αιώνες πόνου μες στα μάτια της.

«Όνειρο ήταν» της είπε. «Είσαι ασφαλής».

Το κορίτσι άγγιξε τον λαιμό της με τα δάχτυλά της, χαϊδεύοντας το δέρμα σαν να την πονούσε.

«Τι όνειρο είδες;» τη ρώτησε.

Η Έλεν συνοφρυώθηκε και χώθηκε στο μαξιλάρι της, τραβώντας το πάπλωμα τόσο, που ο Λένον έβλεπε μόνο το στεφάνι του κεφαλιού της.

«Μπορείς να μου πεις» της είπε. «Ίσως νιώσεις καλύτερα».

Του έριξε μια κλεφτή ματιά. «Κρύωνα και ήμουν βρεγμένη και δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Πνιγόμεουν».

«Σαν να πνιγόσουν στο νερό;»

«Τσου. Σαν να ήταν κάτι τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό μου. Κι ύστερα ήταν και μια γριά. Ήθελε να μου μιλήσει, αλλά εγώ τ'βαλα στα πόδια».

«Ήταν τρομακτική;»

«Τσου».

«Και τότε, γιατί το 'βαλες στα πόδια;»

«Δεν ξέρω» είπε η Έλεν.

«Λες να μπορείς να ξανακοιμηθείς;»

«Δεν ξέρω».

«Θα προσπαθήσεις;»

«Εντάξει».

Ο Λένον τής χαϊδεψε τα μαλλιά. «Μπράβο, κορίτσι μου» είπε.

Την παρατηρούσε σιωπηλός, καθώς τα βλέφαρά της έκλειναν και η ανάσα της γινόταν πιο ήρεμη. Το τηλέφωνο που άρχισε να χτυπάει στο καθιστικό την έκανε να σαλέψει λίγο. Ο Λένον κράτησε την ανάσα του, ώσπου τελικά η Έλεν ησύχασε. Ξεφύσηξε ανακουφισμένος που το τηλέφωνο δεν την είχε ξυπνήσει, και πήγε να το σηκώσει.

«Η Μπέρι ΜακΚένα είμαι». Η φωνή της ακούστηκε απότομη στην άλλη άκρη της γραμμής.

Τους τελευταίους μήνες είχαν μιλήσει στο τηλέφωνο αλλά κι από κοντά αμέτρητες φορές, μολαταύτα εκείνη εξακολουθούσε να ξεκινάει τα τηλεφωνήματά τους με αυτή την αγκυλωμένη επισημότητα.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Λένον. Το ενδιαφέρον του για την υγεία της χρησίμευε μόνο για να κάνει μια πρόβλεψη για το πώς θα κυλούσε η συζήτηση. Οι κουβέντες τους σπάνια πήγαιναν καλά.

«Καλά είμαι» είπε. Δεν ρώτησε πώς ήταν ο Λένον. «Η Έλεν;»

«Ναι, τι;» Με το που ξεστόμισε αυτά τα λόγια, ο Λένον μετάνιωσε για την εχθρότητα που φανέρωνε η φωνή του.

«Δεν υπάρχει λόγος να έχεις τέτοιο ύφος» είπε η Μπέρι, τόσο απότομα, λες και μιλούσε με τα χείλια σφραγισμένα. «Μικρανιφιά μου είναι. Έχω κάθε δικαίωμα να ρωτάω τι κάνει, πολύ περισσότερο απ' ό,τι εσύ...»

«Έξι χρόνια δεν ήθελες να την ξέρεις» είπε ο Λένον, μορφάζοντας.

«Ούτε κι εσύ» είπε εκείνη.

Ο Λένον κατάπιε τον θυμό του. «Καλά είναι, τέλος πάντων. Είναι στο κρεβάτι.»

«Βλέπει ακόμη εφιάλτες;»

«Μερικές φορές.»

«Την τελευταία φορά που την είδα, τα μάτια της ήταν κομμένα» είπε ανήσυχη.

«Μερικές νύχτες είναι καλύτερες από άλλες» είπε ο Λένον.

«Τηλεφώνησες στον δρ. Μόραν να τη δει;»

«Ο γιατρός μου την έχει στη λίστα αναμονής για τον παιδοψυχ...»

«Μα θα πρέπει να περιμένει μήνες. Ο δρ. Μόραν μπορεί να τη δει αμέσως.»

Ο Λένον είδε την υπόλοιπη συζήτηση να ξετυλίγεται μπροστά του. Έκλεισε τα μάτια του. «Δεν μπορώ να πληρώσω ιδιώτη» είπε.

«Εγώ μπορώ» είπε η Μπέρι. «Ο Μάικλ μάς φρόντισε. Μπορώ να πληρώσω ό,τι χρειαστεί.»

Ο Λένον είχε ακούσει φήμες για τη σημαντική περιουσία που είχε κληρονομήσει το σόι του Μάικλ ΜακΚένα, όταν τίναξε τα μυαλά του στον αέρα την περασμένη χρονιά. Δεν αμφέβαλλε ότι η Μπέрни μπορούσε να ξοδέψει αρκετά χρήματα, αλλά η ιδέα και μόνο τον έκανε να φουντώνει.

«Δεν θέλω τα λεφτά του Μάικλ ΜακΚένα» είπε ο Λένον.

«Και τι έχουν, δηλαδή, τα λεφτά του αδερφού μου;»

«Ξέρω από πού προέρχονται.»

Η ανάσα της ακούστηκε βαριά μερικά δευτερόλεπτα και έπειτα είπε: «Δεν είμαι υποχρεωμένη να ανέχομαι τέτοια από την αφεντιά σου.»

«Τότε να μην τα ανέχεσαι» είπε ο Λένον. «Έχω δουλειές, γι' αυτό αν...»

«Για στάσου» είπε η Μπέрни. «Δεν πρόλαβα καν να σου πω γιατί σου τηλεφώνησα.»

Ο Λένον αναστέναξε δυνατά, ώστε να τον ακούσει. «Εντάξει. Τι θες να μου πεις;»

«Για τα Χριστούγεννα.»

«Το συζητήσαμε ήδη. Η Έλεν θα περάσει τη μέρα με...»

«Μα η γιαγιά της θέλει να τη δει. Η καημένη η γυναίκα έχει περάσει τα πάνδεινα. Η Έλεν είναι ό,τι της έχει απομείνει από την κόρη της. Τι νόημα έχει να αναγκάσεις το παιδί να περάσει όλη τη μέρα ολομόναχο στο διαμέρισμά σου;»

«Δεν θα είναι μόνη, θα είναι μαζί μου.»

«Θα 'πρεπε να είναι με την οικογένειά της» είπε η Μπέрни. «Τη γιαγιά της, τα ξαδέρφια της, όλοι οι δικοί μας θα 'ναι εδώ. Άσ' τη να περάσει μια ωραία μέρα. Μια ευτυχισμένη μέρα. Μόνο και μόνο επειδή εσύ είσαι δυστυχισμένος, μην την κάνεις κι εκείνη δυστυχισμένη.»

«Θα την πάω να δει τη γιαγιά της –τη δική μου μανά– και μετά θα περάσει τη μέρα μαζί μου. Θα φάμε με τη Σούζαν, που μένει από πάνω μας, και το κοριτσάκι της τη Λούσι. Είναι κοληλές. Θα είναι χαρούμενη εδώ.»

«Θα την πας στη μανά σου; Μα ποιο το νόημα; Η μανά σου

δεν μπορεί να ξεχωρίσει τα δικά της παιδιά όταν στέκονται μπροστά της, πόσο μάλλον...»

«Αρκετά» είπε ο Λένον κι ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό. «Πρέπει να κλείσω».

«Και τι θα γίνει με τα Χρ...»

Έκλεισε και άφησε το τηλέφωνο στο τραπεζάκι, προσπαθώντας να καταπολεμήσει την ανάγκη να το πετάξει στον τοίχο. Πόσες φορές θα έπρεπε να τσακωθεί γι' αυτό με την Μπέρνι ΜακΚένα; Από τότε που πέθανε η Μαρί, τα μέλη της οικογένειάς της караδοκούσαν, περιμένοντας ένα στραβοπάτημά του για να διεκδικήσουν την κόρη του για λογαριασμό τους.

Πράγματι, δεν είχε σταθεί πατέρας στο κορίτσι τα έξι πρώτα χρόνια της ζωής της, αλλά κι εκείνοι δεν είχαν φερθεί περισσότερο σαν οικογένειά της. Οι συγγενείς της Μαρί είχαν κόψει επαφές όταν τα έφτιαξε μαζί του, μ' έναν μπάτσο, πολύ πριν οι Ρεπουμπλικάνοι* αλλάξουν τη στάση που κρατούσαν δεκαετίες και αναγνωρίσουν τη νομιμότητα της αστυνομικής υπηρεσίας. Μέχρι τότε, όποιος νεαρός καθολικός έμπαινε στην αστυνομία αμέσως γινόταν στόχος δολοφονίας και όποιος σχετιζόταν μαζί του κινδύνευε να εξοστραχιστεί από την κοινότητά τους. Η Μαρί είχε κάνει ακριβώς αυτό, και ο Λένον τής είχε ξεπληρώσει τη θυσία εγκαταλείποντάς την όταν έμεινε έγκυος. Το μόνο αποτέλεσμα που είχαν αυτοί οι καβγάδες ήταν να του θυμίζουν ότι όλοι είχαν απογοητεύσει την Έλεν· ο Λένον πάντα ευχόταν να είχε κάποιο ηθικό πλεονέκτημα. Αλλά δεν είχε. Η δική του προδοσία ήταν η χειρότερη απ' όλες, και η Μπέρνι ΜακΚένα θα του το κρατούσε για πάντα. Μετά από κάθε τηλεφώνημα, ο θυμός φούντωνε μέσα του, και έπρεπε να πιέσει τον εαυτό του για να τον κατευνάσει.

Προτού προλάβει να ηρεμήσει τελείως, το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Το άρπαξε από το τραπεζάκι κι άρχισε να γκρινιάζει πριν

* Ρεπουμπλικάνοι (Republicans) στη Βόρεια Ιρλανδία ονομάζονται όσοι υποστηρίζουν ότι η Β. Ιρλανδία θα έπρεπε να αποτελεί μέρος της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας, σε αντίθεση με τους Ενωτικούς (Unionists), που επιθυμούν να παραμείνει κομμάτι του Ηνωμένου Βασιλείου.

καν πατήσει το κουμπί για να απαντήσει. «Για όνομα του Θεού, θα την ξυπνήσεις. Δεν το συζητάω άλλο, σ' το λέω μια και καλή, να βάλεις τα...»

«Τζακ;»

«Χριστούγεννα στον...»

«Τζακ;»

Ο Λένον σταμάτησε. «Ποιος είναι;»

«Αρχιεπιθεωρητής Απρίτσαρντ».

Ο Λένον βούλιαξε στον καναπέ κι έκλεισε τα μάτια με το ελεύθερο χέρι του. «Όχι» είπε.

«Σε χρειάζομαι να έρθεις, Τζακ» είπε ο Απρίτσαρντ.

«Όχι» είπε ο Λένον. «Όχι και πάλι όχι. Σου το είπα, έτσι δεν είναι; Συμφωνήσαμε. Δεν κάνω νυχτερινές βάρδιες Χριστούγεννα. Δεν μπορώ».

«Ο επιθεωρητής Σίλιντεϊ αρρώστησε» είπε ο Απρίτσαρντ. «Δεν έχω άλλον να καλύψει το κενό».

«Όχι» επέμεινε ο Λένον.

«Θα είναι εύκολη νύχτα. Παντού ησυχία. Μπορείς να κοιμηθείς στο γραφείο. Απλώς για να έχω κάποιον εδώ, όχι τίποτα άλλο».

«Όχι» επανέλαβε ο Λένον, αλλά το όχι του δεν ήταν και πολύ πειστικό.

«Δεν σου το ζητάω, Τζακ» είπε ο Απρίτσαρντ, και η φωνή του ακούστηκε πιο αυστηρή. «Μη με αναγκάσεις να σε διατάξω».

«Γαμώτο» ξεστόμισε ο Λένον.

«Δεν υπάρχει λόγος για τέτοια, τώρα».

«Υπάρχει, που να πάρει» είπε ο Λένον και σηκώθηκε όρθιος. «Είναι η τέταρτη φορά μέσα σε έναν μήνα».

Παραλίγο να του ξεφύγει ότι ήξερε γιατί συνέβαινε αυτό, ότι ο αστυνομικός αρχιεπιθεωρητής Νταν Χιούιτ της Υπηρεσίας Πληροφοριών C3 έβαζε το χεράκι του για να του κάνει τη ζωή δύσκολη, αλλά το ξανασκέφτηκε.

«Λυπάμαι» είπε ο Απρίτσαρντ. «Έτσι έχουν τα πράγματα. Θέλω να είσαι εδώ σε μία ώρα».

Η Σούζαν άνοιξε την πόρτα με μια ρόμπα σφιχτά τυλιγμένη γύρω της. Στα λίγα λεπτά που μεσολάβησαν από την ώρα που ο Λένον τής τηλεφώνησε ώσπου να της χτυπήσει την πόρτα, είχε φτιάξει τα μαλλιά της και είχε βαφτεί όσο μπορούσε. Είτε αυτό δηλαδή, είτε συνήθιζε να πηγαίνει για ύπνο φορώντας λιπ γκλος.

Η Έλεν ξεφυσούσε και κλαψούριζε στην αγκαλιά του Λένον, τα γυμνά της πόδια χτυπούσαν στα πλευρά του.

«Είσαι αστέρι» είπε στη Σούζαν. «Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω».

Η Σούζαν τού χαμογέλασε, ένα χαμόγελο ζεστό και κουρασμένο συνάμα. «Δεν τρέχει τίποτα. Ακόμη δεν είχα κοιμηθεί».

Ο Λένον καταλάβαινε ότι του έλεγε ψέματα, αλλά αυτό δεν μετρίασε την ανακούφισή του. «Θα γυρίσω πριν ξυπνήσεις το πρωί».

Η Σούζαν άπλωσε τα χέρια να πάρει το κοριτσάκι. «Έλα εδώ, γλυκιά μου, σ' έπιασα».

Η Έλεν κλαψούρισε και έτριψε τα μάτια της.

Η Σούζαν τη φίλησε στο κεφάλι. «Θα κοιμηθείς με τη Λούσι, εντάξει;»

Η Έλεν έχωσε το κεφάλι της κάτω από το σαγόνι της Σούζαν. Πολλές φορές την είχαν μεταφέρει εδώ κοιμισμένη. Ο Λένον άγγιξε το χέρι της Σούζαν. «Σ' ευχαριστώ» είπε. Εκείνη χαμογέλασε ξανά. «Όταν γυρίσεις, δεν έρχεσαι να φάμε πρωινό;»

«Μπορεί να μας κουτσομπολέψουν οι γείτονες» είπε ο Λένον.

«Ας μας κουτσομπολέψουν».

Οι ιστορίες του Νέβιλ έχουν γερά θεμέλια: εξαιρετικά ενδιαφέρουσα πλοκή, καλοδουλεμένη ιστορία, στιβαρούς ήρωες, πολιτικό-ιστορικό φόντο. Όλα αυτά, βέβαια, θα μπορούσαν να μένουν μετέωρα αν ο συγγραφέας δεν είχε την πένα που έχει. Ο Νέβιλ «τσεκάρει» όλα τα κουτάκια του καλού αστυνομικού, έχει ταλέντο, έχει γνώση του κόσμου, έχει χιούμορ. Τα βιβλία του είναι σκοτεινά και βίαια, αλλά ταυτόχρονα αφήνουν να διαφανεί η ευαισθησία και η συμπάθεια του συγγραφέα για τα βάσανα των ανθρώπων στον ήδη βασανισμένο τόπο του. Γι' αυτό και όταν διαβάζεις Νέβιλ, δεν έχεις την αίσθηση ότι διαβάζεις απλώς ένα αστυνομικό μυθιστόρημα: αντικρίζεις κατάματα το παράξενο, σκοτεινό, πληγωμένο μα και περήφανο πρόσωπο της Βόρειας Ιρλανδίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΑΣ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ:

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΦΑΣΤ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ *LOS ANGELES TIMES*

Σύγχρονη Ιρλανδία, έτος 2005. Ο Τζέρι Φέγκαν, εκτελεστής του IPA, στα σαράντα πέντε του χρόνια είναι αλκοολικός και μάλλον ψυχικά διαταραγμένος, καθώς τον ακολουθούν δώδεκα φαντάσματα θυμάτων του, υποδεικνύοντάς του να σκοτώσει όσους είχαν διατάξει τις εκτελέσεις τους.

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΦΟΤΙΑΣ

Ένας ψυχρός δολοφόνος σκορπά τον θάνατο στο Μπέλφαστ κλείνοντας τους ανοιχτούς λογαριασμούς ενός εκδικητικού γέρου. Καθώς ο επιθεωρητής Τζακ Λένον ακολουθεί τα ίχνη του, θα ξετυλίξει το κουβάρι μιας τρομερής συνωμοσίας, μιας συμπαιγνίας πολιτικών και αστυνομίας.

ΚΛΕΜΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Ο πόλεμος ανάμεσα σε δυο αντίπαλες συμμορίες αφήνει μια σειρά από πτώματα σε όλο το Μπέλφαστ. Το σκοτεινό μονοπάτι της έρευνάς του θα οδηγήσει τον Τζακ Λένον στην αλήθεια που είναι πολύ πιο απειλητική απ' ό,τι είχε ποτέ φανταστεί – σε μια θανατηφόρα κούρσα ανάμεσα σε δυο πολύ διαφορετικούς δολοφόνους.

ISBN:978-618-03-2370-2

9 786180 323702

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82370